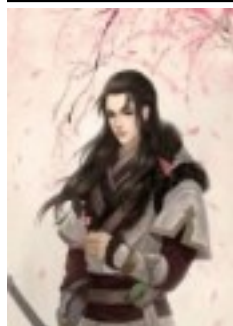

Hán Thủy Đan Ung

Contents

Hán Thủy Đan Ung	1
1. Chương 1: Tự Chương	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	10
4. Chương 4	16
5. Chương 5	23
6. Chương 6: Vĩ Thanh	29

Hán Thủy Đan Ung

Giới thiệu

Thể loại: cổ trang, giang hồ, nhất công nhất thụ, hài, HE. Edit: Băng Thiên Di. Hắc chính là Chương

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/han-thuy-dan-ung>

1. Chương 1: Tự Chương

“Xúi quẩy tại sao ta cứ luôn xúi quẩy như vậy

Khó có được hai mươi ba tuổi đã làm thám hoa, lại bởi vì thiếu suy nghĩ mà đắc tội Lại bộ thượng thư, kết quả làm quan không đến một năm đã bị sung quân đến biên quan!! Một thân thư sinh như ta, đến biên cương trấn thủ là đã chịu nhiều ủy khuất, ai ngờ đám liêu cầu kia còn sớm không đến muộn không đến, có tình chọn ngày đầu tiên ta đến nhậm chức mà đến!! Nghĩ cũng chưa kịp nghĩ, ta đã bị biến thành tù binh rồi.....”

Chương Hi Ảnh ỷ vào người Khiết Đan nghe không hiểu Hán ngữ, ngồi giữa đám tù binh mà trút oán giận cùng hối hận, làm cho đám người “huynh không phải huynh, đệ không phải đệ” ngồi xung quanh nhìn hắc chán ghét xem thường, nghĩ mà xem, cả bọn đều đã ở trong tình cảnh nào rồi, hắc còn lòng dạ nào mà ngồi đó lải nhải.

Chương Hi Ảnh mặc kệ người khác nhìn mình như thế nào?! Hắn xúi quẩy như vậy mà không cho hắn kêu oan nữa sao? Hắn rút cuộc đốt cho tổ tông thiếu một nén nhang hay sao, mà toàn bộ bị thảm trên đời này đều trút lên đầu hắn vậy?! Không cần nghĩ cũng biết, đám liều cầu thô thiếu man đại kia, làm sao có thể đối xử tử tế với bọn người Hán như hắn? Cho dù may mắn không chết, cũng sẽ mất đi nửa cái mạng! Càng miễn bàn đến chuyện quay về Trung Nguyên, phỏng chừng cả đời sẽ chết già tại nơi hoang dã này..... Nghĩ đến đây, Chương Hi Ảnh trong tâm đã muốn khóc thét lên rồi. Bất quá nam nhi không được rơi lệ, huống chi trước đám người đã man kia càng không được tỏ ra yếu thế!!!

“Uy! Bọn họ đang nói cái gì?” Nhìn thấy đám người Liêu ngồi ở trên lưng ngựa tùm lại cầu nhau mà không biết đang thương lượng gì, Chương Hi Ảnh trong lòng bất an càng ngày càng nặng, nhin không được hướng lão tướng quân duy nhất biết thứ ngôn ngữ đó hỏi. Lão kia mệt mỏi thở dài một hơi, vô lực trả lời: “Bọn họ đang phân phối chiến lợi phẩm..... Xem chúng ta tương lai phải hầu hạ ai.....”

“.....” Chương Hi Ảnh không nói gì, đông cứng nuốt nước bọt. Phải hầu hạ cái đám mọi rợ một năm cũng chưa tắm được hai lần này hay sao?! Hắn bắt đầu hiểu được vì cái gì có nhiều người thà chết chứ không chịu khuất phục.....

Đột nhiên, một gã người Liêu cao lớn cường tráng như cẩu hùng leo xuống ngựa, hướng những người khác không biết nói gì đó, tất cả mọi người cười ha hả, hơn nữa lại cười đến thập phần hèn hạ. Chương Hi Ảnh linh cảm có gì đó không tốt, quả nhiên, không đợi hắn kịp lui đến trốn phía sau đám người, đã bị gã đầu “gấu” kia một phen lôi trở ra!! Người nọ một tay nắm lấy Chương Hi Ảnh như nắm một con gà con, tay kia thì ngả ngón nâng cằm hắn lên, bình thần mà xem xét!

“Buông, buông tay!!!” Chương Hi Ảnh thanh thanh cổ họng phản kháng, Nhưng chẳng khác gì kiến cày rung cây, không tác dụng!! Hiện tại mới hối hận, quả nhiên sinh trăm người không dùng được một a.....

“@#%\$.....” Người nọ lại hướng những người khác thét to một câu gì đó, liền đem Chương Hi Ảnh ném tới trên lưng ngựa, giống ném một bị cát, không chút nào gọi là thương hoa tiếc ngọc. Chương Hi Ảnh ở trên lưng ngựa giãy dụa vài cái, liền mạng rốn cổ hướng lão tướng quân hỏi: “Uy, uy! Bọn họ muốn mang ta đi làm gì?!”

Lão tướng quân lắc đầu, thương xót trả lời: “Chương huynh đệ, ai —— chỉ có thể oán trách người anh tuấn làm chi, lại ngọc thụ lâm phong như thế, để kẻ khác thêm thuồng, hắn là muốn đem ngươi thu lại bên mình làm luyện đồng tử từ từ hướng dụng.....”

“Nói, nói giỡn cái gì?!!!” Chương Hi Ảnh ghen cơ hồ đến không khí cũng hít không được, điên cuồng chống cự giãy dụa đứng lên!!

Gã đầu gấu kia tựa hồ một chút kiên nhẫn còn lại cũng bay mất, nhấc lên một chưởng, đem Chương Hi Ảnh đánh té nghiêng ngửa trên mặt đất! Còn bước tới, chuẩn bị đem hắn ... giáo huấn tiếp.....

Chương Hi Ảnh bị một chưởng kia đã muốn hôn mê, làm sao chịu thêm được nữa?! Hắn nhắm mắt, bộ dáng rõ ràng là chờ chết..... Dù sao hai mươi năm sau vẫn là một hảo hán.....

Nhưng..... Đang lúc chờ nhận một đòn kết thúc thì lại nghe một chuỗi âm thanh trầm thấp tron tru truyền đến!!

Chương Hi Ảnh cẩn thận mở mắt, thì thấy một người mặc trang phục Khiết Đan, là một thiếu niên anh tuấn, dáng người gầy yếu nhưng lại rắn chắc, khí thế ngạo nghễ đứng trước mặt hắn, mày kiếm hơi nhíu, đôi môi diễm lệ khẽ mở, không biết cùng “gấu” kia đang tranh luận cái gì!!

Nhưng cái gì cũng không quan trọng! Chương Hi Ảnh cho tới bây giờ chưa thấy qua nam tử tuấn mỹ như thế, hắn tuy rằng so với chính mình có thấp bé hơn, lại trắng trẻo, không hề bị nắng gió nơi quan ngoại này làm cho thô ráp, nhưng tuyệt không âm nhu yếu đuối, ngược lại còn lộ ra mười phần ôn nhã cao quý phi phàm!! Hơn nữa đôi mắt màu lam thâm sâu kia cùng với vẻ thanh xuân trẻ con trên gương mặt xinh đẹp làm thành sự bất hòa so với tuổi thành thực.....

” Bọn họ đang nói cái gì?” Chương Hi Ảnh thừa cơ nhảy đến bên đám tù binh, hưng trí bừng bừng hỏi, hoàn toàn quên tình cảnh đáng xấu hổ của chính mình lúc này.....

Lão tướng quân thở dài, thông dịch lại cho hắn nghe. Nguyên lai thiếu niên kia kêu Dạ Luật Diễm, là Ngũ đệ của đương kim Liêu vương. Cái gã ” gấu ” kia chính là thủ hạ của Nhị vương gia, lần trước từng mượn cớ đập phá, giết hại một nô lệ bên cạnh Dạ Luật Diễm, lúc này có tù binh mới, Dạ Luật Diễm chắc hẳn như thế nào lại không trả lại cho y một nô lệ?! Vừa lúc bên cạnh Dạ Luật Diễm đang thiếu người, không biết vì sao thấy vừa mắt Chương Hi Ảnh, đang cùng gã ” gấu ” giành người!!

Chương Hi Ảnh gật gật đầu, trong lòng đối với vị thiếu niên tuấn mỹ kia tuyệt không phản cảm, bất quá, lại nghĩ chính mình phải làm nô lệ cho thiếu niên còn nhìn có vẻ nhỏ xinh kia, trong lòng vẫn cảm thấy không thoải mái!

Còn chưa kịp ngẫm nghĩ, thiếu niên kia đã mạnh mẽ đem hắn lôi ra, không một chút gắng sức, bị thiếu niên này chế phục, làm cho Chương Hi Ảnh cực kỳ không cam lòng. Bất quá, hắn vẫn chỉ là một thư sinh tối vô dụng

Lúc gương mặt tuấn tú cùng hắn gần trong gang tấc, Chương Hi Ảnh cơ hồ hít thở không thông..... Nhưng lập tức lọt vào tai hắn lại là một giọng hán ngữ quen thuộc, một âm thanh trầm thấp tao nhã giống như giọng hát lại giống như người ta ngâm thơ:

” Từ giờ trở đi, ngươi là người của ta.....”

2. Chương 2

“A!! Cái gì?!” Chương Hi Ảnh liếc mắt nháy mắt mấy cái, hắn hoài nghi câu mới nghe có phải thật là tiếng Hán hay không?!

Dạ Luật Diễm tức giận nhíu mày, lặp lại một lần nữa.

“Từ giờ trở đi ngươi chính là người của ta..... Xác thực mà nói, là nô lệ của ta.”

“Ta?! Nói giỡn hả! Ngươi cho dù có tuấn mỹ như thế nào, cũng đừng mơ tưởng!” Chương Hi Ảnh dừng một chút, nghiêng răng nghiêng lợi quát lên. Dạ Luật Diễm ngạc nhiên, khó hiểu, lời mình vừa nói cùng với lời của hắn có cái gì liên quan với nhau hay không?!

Nhưng mà, mặc kệ nói như thế nào, nô lệ không nghe lời thì y có phương pháp giáo huấn!!

Dạ Luật Diễm nâng tay gờ roi, không cần suy nghĩ quát vào phía sau lưng Chương Hi Ảnh!!!

“A a a ——” sau một trận kêu thảm, Chương Hi Ảnh gục trên mặt đất, vô lực rên rỉ, trên lưng hỏa hỏa lạt lạt truyền đến một trận đau đớn, đối thiếu niên này hảo cảm của hắn vừa mới bắt đầu một chút, lập tức đều đem thiêu đốt hầu như không còn. Hiện tại Chương Hi Ảnh, chỉ hận chính mình không cách gì đem tên kiêu ngạo mọi rợ này đập xuống ngựa, hảo hảo trả một tiền chi cừu!! (tiên: là roi)

“Không cần kêu. Một roi kia của ta đúng mực, ngươi không chết được đâu.....” Nhẫn nại nghe hắn kêu gào nửa ngày, Dạ Luật Diễm rốt cục chịu không nổi đã mở miệng. Kỳ quái, lũ Hán nhân này mặc dù nhược, nhưng thường thường cũng có chút cốt khí..... Bất quá tên này xem chừng một chút cũng không giống đi.....

Dạ Luật Diễm có chút hối hận đã chọn Chương Hi Ảnh, nhưng lúc này lại đổi ý không được, y không chút khách khí dùng roi quần lấy Chương Hi Ảnh đang hã hợc thở dốc, kẹp vào bụng ngựa, cứ như vậy kéo Chương Hi Ảnh đứng lên chạy như điên!!!!

“Ngươi —— bạo lực —— khự khự, dã, dã man!!! Oa —— dừng, dừng lại!! Sẽ chết —— a.....” Không ngừng bị va chạm lung tung, khiến cho Chương Hi Ảnh vốn thiếu rèn luyện muốn mất đi nửa cái mạng, đợi cho Dạ Luật Diễm chậm chớc ghìm ngựa lại, hắn đã muốn chặt vật chỉ còn lại có một hơi thở.....

Ai —— tha đi một vòng lớn, hay là muốn ta chết a..... Chương Hi trước khi lâm vào hôn mê, cũng chỉ kịp nghĩ đến duy nhất câu oán giận này.....

“Ào ——” cùng với thanh âm, một chậu nước trút xuống đầu Chương Hi Ảnh. Chương Hi Ảnh giật mình, chậm rãi mở to mắt. Bên cạnh Dạ Luật Diễm thấy thế, vô thanh vô tức thở dài nhẹ nhõm một cái.

“Đây là..... Na.....”

“Thủy biên.”

“Đẹp quá.....” Chương Hi Ảnh mở to hai mắt, trầm trồ thán phục bức tranh cảnh đẹp trước mắt! Lân quang lộng lẫy trải rộng khắp mặt hồ, dưới ánh tà dương mặt nước chậm chậm lượn sóng, nước trong suốt thấy đáy, dư quang một tầng bao phủ, kéo dài như một cái đuôi sao chổi..... Giống như đặt mình trong chốn bồng lai tiên cảnh, nơi này khói lửa phàm trần tuyệt không thể chạm đến.....

“Hồ này gọi là ‘Liên Ảnh hồ’, là nơi hoàng thất ngự dụng, người bình thường không có tư cách vào đây.” Thanh âm Dạ Luật Diễm nhẹ như gió thoảng, lại ý tứ nhắc nhở Chương Hi Ảnh tình cảnh hiện tại của hắn.

Chương Hi Ảnh bản tính tiểu nhân cố tình trối dấy, người ta càng ôn tồn hắn càng dưng cảm, nghe Dạ Luật Diễm nói chuyện mềm mỏng, hắn lại càng không sợ chết lên tiếng phản bác: “Cảnh đẹp của ông trời, dựa vào cái gì các người chiếm làm của riêng?!”

“..... Người như ngươi, cả đời cũng không xứng với nơi này.....” Dạ Luật Diễm lạnh lùng trào phúng, nếu chính mình đã là kẻ mạnh, tất yếu sẽ không cùng loại kẻ yếu này so đo làm gì.

“Vậy ngươi mang ta đến nơi này để làm chi?! Để hạ nhục ta phải không?! Vậy chúc mừng ngươi đã làm được!!!” Chương Hi Ảnh hung hăng phun ra một ngụm oán khí, xoay người muốn rời đi, rồi lại nhìn quanh thấy bốn phương xa lạ mà ngây ngẩn cả người..... Hắn..... Có nơi nào để đi.....

“Ngươi nếu đã là thể thân cho tên nô lệ đã chết của ta, phải hảo hảo hầu hạ ta —— chủ tử của ngươi.” Âm thanh lạnh lẽo của Dạ Luật Diễm từ sau truyền đến, dả kích Chương Hi Ảnh đang thật toàn tâm toàn ý lấy lại dũng khí: “Huống hồ, không có mệnh lệnh của ta, ngươi sớm bị đám hổ lang hầu đối kia đem ăn sạch cả rồi. Có gan, ngươi bước đi đi.”

“Hừ.” Chương Hi Ảnh xoay người bước trở về: “Đại trượng phu có được dân được!! Nói đi! Ngươi muốn ta làm gì?!”

Khóe môi nhẹ cong lên để lộ ra một cái cười mỉa, Dạ Luật Diễm hai tay nhanh nhẹn đem ngoại y cùng quần áo chính mình nhất tề cởi ra!!

“Ngươi, ngươi muốn làm gì?!!!!” Chương Hi Ảnh không dám tin vội lấy tay che ánh mắt, rồi lại tham lam hé hé hai ngón tay ra nhìn lên.

“Hầu hạ ta nhập dục (là tắm rửa a).” Dạ Luật Diễm không thể lý giải lý do gì khiến hắn kinh hoàng như vậy, nhưng vẫn trả lời.

“Cái gì?! Ở chỗ này?!!” Chương Hi Ảnh nhìn quanh quát: “Có người thấy thì làm sao bây giờ?!”

“Nơi này không có người khác.” Dạ Luật Diễm bắt đầu không kiên nhẫn, động thủ cởi bỏ kiện khổ y cuối cùng, ngạo nghễ đứng thẳng trong nước, dáng người y thon gầy, mạnh mẽ mà hoàn mỹ.

“Ta không phải người thì là cái gì?!!” Chương Hi Ảnh hít vào một hơi, nhưng không cách nào bình ổn được trái tim đang kinh hoàng của hắn!

“Ngươi không tính, ngươi là nô lệ của ta.” Dạ luật Diễm khoát một tầng nước trong vắt lên mái tóc đen mềm mại của chính mình, bọt nước theo đường nét duyên dáng trên cơ thể hắn trượt xuống, cảnh trí kia như có thêm ánh hoàng hôn phụ trợ, không phải là hấp dẫn bình thường, mà là phi thường hấp dẫn.....

Trùng mắt liếc Chương Hi Ảnh đang đứng chết cứng trên bờ một cái, Dạ Luật Diễm thấp giọng: “Nhìn cái gì?! Còn không lại đây hỗ trợ?!”

“Ngươi muốn ta hỗ trợ cái gì?!” Nuốt nước miếng một cái, Chương Hi Ảnh thật cẩn thận hỏi.

“Đương nhiên là giúp ta tắm rửa! Vô nghĩa!”

“Chúng ta là Hán nhân coi trọng, coi trọng nam nữ thụ thụ bất thân.....” Mặc kệ có che lấp như thế nào, cảnh xuân vẫn là một đường tả tiến đập thẳng vào mắt Chương Hi Ảnh, làm hắn buột miệng kêu lên. Người dưới nước cảm thấy có chút lộn lộn phản bác: “Ta là nam nhân a! Vậy là..... Người là nữ nhân sao?!”

“Phi —— ta đây đường đường bảy thước nam nhi!!!” Chương Hi Ảnh nghe vậy, vội vàng kháng nghị!!

“Vậy người còn la lối cái gì?! Lại đây! Có nghe thấy không?! Hay là người còn muốn ném thử xem roi của ta có tư vị gì?”

“Ta.....” Bị ép buộc, bất đắc dĩ, Chương Hi Ảnh đành phải cố kiên trì mà bước xuống, nhưng tay mới vừa chạm đến da thịt Dạ Luật Diễm mềm nhũn mát lạnh như sa tanh liền.....

“Máu? Uy —— người làm sao chảy nhiều máu mũi như vậy?!! Người có khỏe không?! Uy ——”

Đúng là: Xuất sư vi tiếp thân tiên tử, trường sử anh hùng lệ mãn khâm.....

“Ô ô hảo mất mặt ” Dạ Luật Diễm ngồi ở trên lưng ngựa, đau đầu trở mình xem thường! Tên tiểu tử này sau khi chảy chút máu mũi thì bắt đầu oán giận, suốt dọc đường kêu gào! Biết mình nghe được tiếng Hán, cố tình đem mấy câu chữ rửa vô nghĩa làm người ta nhất thanh nhị sở mà tức chết!!

“Câm miệng.” Ở trong lòng nhắc nhở chính mình tỉnh táo lại, Dạ Luật Diễm quát.

“.....” Chương Hi Ảnh hung hăng trừng mắt liếc y một cái, bất mãn nói thầm: “Cái gì chứ! Bạo lực! Không ai yêu thương nên sinh ra kỳ quái ”

“Người nói cái gì?!” Dạ Luật Diễm bị câu nói lơ đãng này như đâm trúng miệng vết thương, cả người kịch chấn, ánh mắt nhanh chóng kết băng! Roi ngựa trong tay vô thức siết thật chặt! Bị y nhìn đến phát lạnh, Chương Hi Ảnh cũng biết chính mình vừa rồi đã nói sai cái gì rồi, không dám mở miệng lần nữa! Hừ! Mọi rợ chính là mọi rợ, hử một tí là dùng võ lực ức hiếp kẻ yếu! Hắn đường đường là thám hoa đầy một bụng lễ nghĩa, sẽ không cùng loại tiểu nhân này so đo!

Không khí ngột ngạt lạnh lẽo sau câu nói của Dạ Luật Diễm, Chương Hi Ảnh xấu hổ cũng cảm thấy nhàm chán tự quyết định không nói gì nữa, kéo dài đến lúc về tới nhà.

(Tạm dịch là: Quân chưa thắng đã từ trần

Anh hùng nhớ đến lệ tràn thấm khăn.

Đây là hai câu trong bài thơ của Đỗ Phủ (nhà thơ sau Khổng Minh hơn 600 năm) viếng Khổng Minh ở đền thờ của Gia Cát Võ Hầu ở xứ Tây Xuyên.

Câu này ý nói em Ảnh chưa gì đã bị die rồi đấy ^^!)

Nhìn thấy vương phủ to lớn trước mắt, Chương Hi Ảnh không thể không xác nhận thiếu niên xinh đẹp cộng thêm thô bạo này đích thật là Vương gia!

Dạ luật Diễm đi phía trước, lúc về đến nhà, mắt cũng không thèm liếc Chương Hi Ảnh lấy một cái, sau khi đem ngựa và roi giao phó cho hạ nhân ra nghênh đón, Dạ Luật Diễm liền đi thẳng vào nội viện! Chương Hi Ảnh bị bỏ mặc, đứng bất động ở hoa viên chân tay luống cuống, không biết nên đi nơi nào.

Ngay lúc Chương Hi Ảnh đang chán muốn chết quyết định mình phải tự lực cánh sinh, nghĩ phải tự dàn xếp một chỗ cho mình trước đã, thì tiền viện đột nhiên truyền đến một trận rối ren, nhiều thứ đồ vật bị ném vỡ cùng thanh âm mắng chửi không dứt truyền tới bên tai!

Dù sao nhân rồi cũng là nhân rồi, Chương Hi Ảnh rất biết nhập cảnh tùy tục bèn quyết định đi xem nào nhiệt trước.

Nhưng hắn còn chưa kịp rảo bước tiến vào tiền thính, một cái bình sứ khắc hoa văn liền nghênh diện bay về phía hắn!!!

“A!” Hắn kêu lên kinh hãi, tay chân vung về né tránh một đợt tập kích, mắt thấy vật thể bất minh thứ hai lại sắp bay qua, liền dùng Hán ngữ kêu to: “Dừng ——”

Cái đang giờ lên kia chính là một bình hoa, một nữ tử vận la sam, lệ đầy mắt vừa nghe vậy, nghĩ nghĩ một chút, động tác cuối cùng cũng dừng lại! Sau đó, nữ tử cắn cắn dục dục dùng Hán ngữ đã có chút không lưu loát hỏi: “Người là..... Người Trung Nguyên.....”

“Đúng vậy! Người cũng là người Trung Nguyên phải không?!” Chương Hi Ảnh sững sốt một chút, liền hưng phấn tiến lên phía trước! Không có chuyện tình gì hưng phấn bằng tại cái nơi man di lại gặp được một đồng hương người Hán!! Lập tức, nữ tử vốn điệu ngoa kiều hoành này trong mắt Chương Hi Ảnh lại trở nên đáng yêu rất nhiều!

Nàng kia thấy thế, cũng lả lướt đứng lên khóc lóc kể lể: “Thiếp cũng là người Trung Nguyên, cùng phụ thân trôi giạt khắp nơi, bốn ba vất vả đi vào biên cảnh mưu sinh, lại bị bọn người man di bắt đến đây! Dám bức ta gả cho cái tên Vương gia này! Ta như thế nào có thể khuất phục, Hán nhân chúng ta uy phong có yếu nhược đâu!! Cho nên ta quyết tâm phải chết! Người cũng cùng ta cùng chết đi! Đỡ phải còn sống mà bị khinh bỉ!!!!”

Nàng kia nói xong, đẩy nhóm nô tỳ đang quần bên người, nhằm cây cột đưa đầu tới. Chương Hi Ảnh vội vã đi tới ngăn cản, hảo ngôn khuyên nhủ: “Cô nương! Chết tử tế không bằng còn sống! Hà tất nghĩ không thông như vậy?!”

Nữ nhân mắt tròn to liếc Chương Hi Ảnh một cái, làm ra vẻ muốn đi tìm cái chết: “Người không cần ngăn cản ta! Nữ tử Hán tộc của chúng ta vốn là người có cốt khí!”

“Người thôi đi!” Chương Hi Ảnh có chút không kiên nhẫn buông nàng ra, nhỏ giọng cười nhạt: “Người xem, ánh mắt người có bao nhiêu phần giả hoạt! Nữ nhân *** ranh hơn cả hồ ly như người thế nào mà lại muốn tìm cái chết chứ?! Nói đi! Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Không nói thì cũng chớ có trách ta không nể tình đồng hương Hán tộc nha!”

“Này.....” Nàng kia bị Chương Hi Ảnh liếc mắt một cái xuyên suốt, sau một lúc lâu xấu hổ, nhưng cuối cùng vẫn là đã mở miệng:

“Người sáng mắt luôn biết nhìn người! Nói thật cho người biết, bản cô nương thật ra vốn coi trọng Diễm Vương! Chính là, mấy ngày hôm trước Liêu vương ban thưởng một mỹ nữ cho hần, mà hần lại chưa bao giờ bén duyên ta! Ta sợ.....”

“Người sợ hần thích mỹ nữ kia mà không thèm để ý tới người.” Chương Hi Ảnh thuận tiện giúp nàng một hơi nói xong. Nữ nhân kia cũng không phản bác, rất mau lẹ gật đầu: “Đúng! Người có biện pháp gì hay không! Chỉ cần làm cho Diễm vương cảm thấy chướng mắt nữ nhân kia, cái gì cũng đều có thể được!”

“Thật sự?” Hai tròng mắt Chương Hi Ảnh linh động vừa chuyển, một cái kế sách xấu xa lập tức nảy ra trong lòng!

“Ta nghĩ ra một chủ ý có hơi tàn nhẫn, nhưng chỉ sợ là người không dám dùng!”

“Người nói! Ta đều vừa khóc vừa nháo còn đòi thất cổ, còn có cái gì mà ta không dám dùng đây?!”

“Bất quá, ta nói cho người chủ ý này, ta lại đâu có lợi lộc gì?!” Chương Hi Ảnh thực khôn khéo chuyển mở trọng tâm câu chuyện.

“Người..... Nói đi. Chỉ cần ta có thể giúp.....” Kia nữ nhân cắn răng một cái, bất cứ giá nào cũng gật đầu.

“Thẳng thắn lắm! Xưng hô như thế nào?”

“Di phi. Còn người?”

“Chương Hi Ảnh. Người phải giúp ta rời khỏi nơi này, trở lại Trung Nguyên!”

Trầm mặc trong chốc lát, Di phi hung hăng gật đầu trả lời: “Hảo! Ta đáp ứng! Người nói đi!”

Chương Hi Ảnh mỉm cười, nhẹ giọng đáp: “Rất đơn giản, không có nam nhân nào có thể dễ dàng tha thứ cho một nữ nhân đã bị người khác chạm qua, chúng ta chỉ cần làm cho nữ nhân kia cùng người khác phát sinh quan hệ, không sợ nàng không bị bạo quân như hần biếm vào lãnh cung!”

“..... Chính là, nữ nhân kia cũng muốn nịnh bợ Diễm vương, chúng ta như thế nào mà làm được?!”

“Ngốc! âm dương hợp hoan tán người chưa từng nghe qua?!”

“Người là nói..... Dùng xuân dược!”

“Đúng! Một chút thuốc này, cam đoan đổi phương vô lực chống cự.

“Kia..... Tìm ai đến ...cùng nàng?”

“Bí mật khó giữ nếu cho nhiều người biết! Theo ta, ta nên miễn cưỡng đi một chút.” Chương Hi Ảnh bày ra vẻ mặt cam chịu tổn thất, một thân khẳng khái hy sinh, trong lòng lại lực địch trở mình! Là mỹ nữ Liêu quốc! Lại còn *** khiết như thế, thật có năng lực làm cho bao nhiêu bất mãn với Liêu quốc của hần có chỗ mà phát tiết!!

“Người điên rồi.” Di phi thán phục nhìn Chương Hi Ảnh, rồi sau đó lạnh lùng cười.

“Vô độc bất trượng phu a.....”

“Như vậy thật sự được không.....” Nhìn thấy Chương Hi Ảnh cẩn cẩn dục dục đem một bao thuốc bột bỏ vào trong ấm trà, Di phi cảm thấy bất an nhìn không được lại hỏi một lần.

“Tin tưởng ta! Thuốc này là tổ truyền của phương gia chúng ta! Chỉ cần người không bỏ sai dược, đảm bảo trà này hữu hiệu!!!” Chương Hi Ảnh rất không khách khí liếc nàng một cái, hạ giọng trả lời thực kiêu ngạo. Cuối cùng, hần còn đem ấm trà lắc mấy vòng thật kỹ, cho tới hết thấy đều không còn dấu vết gì mới an tâm thu tay lại.

“Nàng ta sẽ uống sao?” Di phi to mắt nhìn nước trà không có chuyển biến gì lớn, thấp giọng hỏi. Chương Hi Ảnh nghe vậy, có chút không kiên nhẫn dặn: “Yên tâm đi! Người chỉ cần làm theo lời ta nói, đem bình trà này đưa vào trong phòng nữ nhân kia, sau đó, ta tự nhiên hội nghĩ biện pháp làm cho nàng ta uống hết!!”

“Nữ nhân kia rất *** ranh! Người có biện pháp nào không?” Di phi cắn cắn môi, quyết tâm ‘tạt cho hần gáo nước lạnh’.

“Hừ hừ không nên xem thường ta!” Chương Hi Ảnh bất mãn nhướng mi, tận lực dần thấp thanh âm lên tiếng phản bác: “Người chẳng lẽ chưa từng nghe qua ‘mỹ nhân khó qua cửa anh hùng’?!”

“Anh hùng? Nói người sao?!” Di phi ngây người một chút, lập tức rất không nề mặt cười rộ lên!!!

“..... Ta không anh tuấn sao?” Chương Hi Ảnh lạnh lùng hỏi lại, lòng tự trọng bị một chút thương tổn.....

“Không sai! Đúng là người trông rất tuấn tú! Nhưng cùng lắm cũng chỉ là văn nhược thư sinh! Đâu có khí khái anh hùng! Đó là..... chỉ Diêm vương mới có thể được xưng như vậy.....”

“Hừ! Bất quá chính là một tiểu hài tử mà thôi!” Nghe xong lời nói của Di phi, Chương Hi Ảnh hừ lạnh không cho là đúng.

“Dù có là tiểu hài tử cũng là chủ tử của ta và người.” Di phi cũng trả lời không chút khách khí.

“Chẳng bao lâu nữa sẽ không phải rồi! Đừng quên lúc sau sự đạt thành, người phải giúp ta rời khỏi nơi này!” Chương Hi Ảnh trầm mặc một chút, lười biếng không muốn cùng Di phi so đo đề tài này, ngược lại hần cầm ấm trà trong tay đưa cho Di phi còn sững sờ ở tại chỗ: “Đi thôi. Mọi việc còn lại người cứ yên tâm ngồi một chỗ mà xem ta đây!”

“.....” Chậm rãi tiếp nhận ấm trà, không biết vì cái gì, Di phi trong lòng dấy lên một trận linh cảm không tốt..... Nhưng có lẽ chuyện này chẳng qua là do nữ nhân quá nhạy cảm mà thôi.....

Vào đêm.....

“Đều an bài tốt lắm?” Chương Hi Ảnh ngồi xổm dưới “Túy Nguyệt hiên” của mỹ nhân liêu quốc, hướng Di phi cũng đang ngồi xổm một bên hỏi. Người sau cẩn thận gật gật đầu: “Toàn bộ chuẩn bị tốt! Trà ta để lại ở trên bàn, nữ nhân kia hiện tại hần là còn đang tắm rửa, nha hoàn cùng thị vệ ta đều cho lui đi rồi, cam đoan đã sắp xếp xong xuôi hết thấy, chỉ chờ người thượng!”

“Tốt lắm!” Nghe vậy, Chương Hi Ảnh đứng lên, đêm nay, Di phi cố ý đưa một bộ trường sam nguyệt sắc cho hần mặc, càng tôn lên vẻ tao nhã phong vận trí thức cùng bộ dáng phiêu dật nơi hần. Tuấn nhan trắng

trẻ, đôi con ngươi đen linh động thỉnh thoảng hiện lên vẻ quang mang giảo hoạt. Hắn vừa mới tắm rửa tẩy sạch thân mình, gió đêm đem quần áo lay động, một mùi hương tự nhiên dễ chịu tản mát ra.....

Hắn không tin mỹ nam kế của hắn câu không được một man nữ!!

Chương Hi Ảnh cảm thấy thực tin tưởng, hắn ho nhẹ một tiếng, cũng không quay đầu lại mà nhắm hướng cửa phòng đi đến!!

Trong phòng tắm.....

“.....” Vị kia liêu quốc mỹ nữ vừa khoác vào bạc sam xuất môn, chợt nghe ngoài cửa sổ nhỏ truyền đến một tiếng mèo kêu rất bất bình thường! Nàng nhìn xung quanh mọi nơi một chút, đột nhiên mặt lạnh xuống, thả người nhảy lên một cái, như một con phi yến thoăn thoắt xuyên cửa sổ, tiêu thất trong bóng đêm.....

Trong phòng.....

“Mỹ nữ mỹ nữ” vào phòng, nhưng không nhìn thấy người như dự liệu, Chương Hi Ảnh buồn bực ngồi xuống. Kỳ quái, người đi đâu rồi? Nhìn thấy trước mắt là ấm trà quái quỷ kia, nhớ tới kế hoạch trong lòng, Chương Hi Ảnh không tự chủ được ở khóe môi chảy xuống một đạo nước miếng.....

Ngoài phòng.....

“Vương gia đã về rồi!” Lão quản gia gần năm mươi tuổi nghe thấy tiếng liền đi ra nghênh đón, tiếp nhận áo lông cừu trong tay Dạ Luật Diễm, cung kính lui một bước, nói: “Vương gia cát tường. Lão nô có chuyện, không biết nên nói hay không.....”

“Nói.” Nhăn đôi mi thanh tú, thanh âm Dạ Luật Diễm không tức giận, phân phó. Tuy rằng vừa hồi gia đã bị lão quản gia chặn lại, khiến cho y không hài lòng, nhưng lão quản gia này dù sao cũng là người trông nom mình lớn lên, Dạ Luật Diễm tuy ngoài miệng không nói, nhưng trong lòng đối vị lão nhân gia này vẫn là có vài phần kính yêu.

“Vương gia..... Cô nương ta đã đến vương phủ một tháng, ngài có phải hay không cũng nên liếc mắt một cái..... Dù sao.....”

“Dù sao nàng cũng là do hoàng huynh ban thưởng cho ta đúng hay không.” Hừ nhẹ một tiếng, Dạ Luật Diễm thay lão quản gia nói hết câu: “Không đi gặp nàng chính là không nể mặt hoàng huynh, cấp cho những người khác cái nhược điểm để có thể hãm hại ta đúng hay không?!”

“Vương gia.....” Lặng lẽ thở dài, lão quản gia lực bắt tòng tâm nhìn Dạ Luật Diễm. Người kia chính là lạnh lùng cười, xoay người hướng “Túy Nguyệt hiền” đi đến.

“Bốn vương đi là được.”

“Ai ——” nhìn theo bóng lưng cao ngạo của Dạ Luật Diễm, lão quản gia tự đáy lòng thay y cảm thấy bi ai. Bởi vì là do nữ nhân người Hán sinh ra, Dạ Luật Diễm từ nhỏ đã chịu chúng đại thần trong triều thậm chí bách tính xem thường. Mà mấy Vương gia khác lại nhìn y như cái đinh trong mắt, chỉ muốn mau mau trừ khử. Hoàng Thượng tuy rằng không tỏ vẻ gì, đối hắn cũng là ôn hoà, nhưng đoán không ra là Người muốn gì.

Từ nhỏ Dạ Luật Diễm đã được dưỡng thành cái loại tính tình lãnh khốc này, nhưng người sáng suốt đều minh bạch, cũng là người trẻ tuổi bốc đồng, làm sao che dấu hết tình cảm mãnh liệt trong lòng.....

Sinh ra ở Liêu quốc hoàng thất, chính là bất hạnh lớn nhất của Dạ Luật Diễm.....

“Khách hí ——” vừa nghe âm thanh mở cửa, Chương Hi Ảnh theo phản xạ vội vàng quay đầu lại kêu: “Người cuối cùng đã tới rồi.....”

“.....” Ở Túy Nguyệt hiền không nghĩ sẽ nhìn thấy người này, tuy tức giận nhưng Dạ Luật Diễm vẫn nhẫn nại hỏi: “Người như thế nào lại ở chỗ này?!”

“A!” Không nghĩ tới người bước vào chính là Dạ Luật Diễm! Chương Hi Ảnh vốn đã chuẩn bị tốt những gì để nói giờ toàn bộ nghẹn ở trong miệng, chỉ có thể ngậm ngốc quay sang trừng mắt nhìn dung nhan tuấn mỹ của Dạ Luật Diễm.

“Nói.” Lại là một câu thét hỏi khẩu khí sắc nhọn.

“Ta..... Ta là..... Đi nhằm cửa!!!” Cái khó ló cái khôn, Chương Hi Ảnh vừa nghĩ biện pháp đối phó vừa gấp gáp đứng lên: “Ta là tìm đến Di phi ôn chuyện..... Không nghĩ tới đi nhằm vào..... Ách..... Phòng của người.....” Cố ý nói sai như vậy, không biết Dạ Luật Diễm này có thể hay không thông minh nghe ra là hẳn đang nói dối.

Quả nhiên, Dạ Luật Diễm không hề nghi ngờ gì: “Người đi nhằm, bắt quá ‘Túy Nguyệt hiền’ này cũng không phải chỗ ở của ta.”

“Nga! Kia..... Ta đi ra ngoài..... Thực xin lỗi.....” Thấy thuận buồm xuôi gió Chương Hi Ảnh muốn mau chóng ly khai, lại bị âm thanh trầm thấp của Dạ Luật Diễm kéo lại!

“Chậm đã.”

“Còn, còn có việc gì sao.....” Không dám quay đầu, Chương Hi Ảnh mặt đối đại môn ở trong lòng không ngừng cầu nguyện.....

“Di phi ở ‘Tầm Hương viện’, đừng tìm nhằm nữa.” Thấy Chương Hi Ảnh tựa hồ là hướng phía nam mà đi, sợ hấn tái đi nhằm đến “Xạ Nhật các” của mình, Dạ Luật Diễm hảo tâm nhắc nhở.

“Đa tạ.....” Thở phào nhẹ nhõm, Chương Hi Ảnh cũng cảm thấy thoải mái không ít, đang muốn quay đầu lại để nói lời cảm tạ, lại đột nhiên thấy Dạ Luật Diễm cầm lấy ấm trà, ở trong chén chính là “nước trà” do hắn đặc chế, không kịp suy nghĩ hét lên: “Dừng tay! Người muốn làm gì!!!”

“.....” Dạ Luật Diễm lần thứ hai tức giận trợn trắng mắt. Người Hán này thật sự có bệnh sao, hắn cầm chén trà không phải muốn uống trà chẳng lẽ muốn đi tưới hoa?!

Không quan tâm đến phản ứng của hắn, Dạ Luật Diễm vẫn chậm rãi đem chén trà tiến đến bên môi.....

“A a a ——” dưới tình thế cấp bách, Chương Hi Ảnh bất chấp vội vã tiến lên, đoạt lấy chén trà trong tay Dạ Luật Diễm!!!

“.....” Chính mình khi nào thì tôn nghiêm bị hạ thấp như vậy? Ngay cả một tên nô lệ mà cũng dám đối với y làm ra cái sự tình này?! con người Dạ Luật Diễm dẻo lại, cả người tản ra hàn khí nguy hiểm.

“Người làm như vậy là có ý gì?”

“Ta..... Ách.....” Mờ mịt nhìn chằm chằm chén trà đang nắm trong tay, cắn răng một cái, Chương Hi Ảnh liều mạng trả lời: “Ta khát nước, người đem chén trà này ban cho ta đi!!!”

“..... Hừ.” Lười biếng cùng hắn chấp nhặt, Dạ Luật Diễm thuận tay cầm lấy ấm trà, chuẩn bị rót một chén khác cho mình.....

“A a a ——” Chương Hi Ảnh thấy thế, lại quá sợ hãi kêu lên!

“..... Lại làm sao vậy?” Dạ Luật Diễm gân xanh nổi đầy trên trán, vẻ như muốn đem Chương Hi Ảnh mà bóp một phát cho chết.

Chương Hi Ảnh bị thăm mở to mắt nhìn ấm trà, cắn răng trả lời: “Ta rất khát..... Người làm người tốt thì làm cho trót, cả ấm này đều cho ta luôn đi!”

“.....” Khó hiểu nhìn Chương Hi Ảnh, Dạ Luật Diễm vẻ mặt cực kỳ không tình nguyện đem ấm trà đã sắp tới miệng bỏ xuống!!!

“Diên.” Cuối cùng, Dạ Luật Diễm chỉ có thể phun ra câu kết luận này.

“Kia..... Ta..... Cáo từ.....” Đầu Chương Hi Ảnh đã muốn bắt đầu quay cuồng, vừa ghi hận tổ tông nhà hắn như thế nào làm ra loại được hiệu quả như vậy, hắn vừa nghĩ đến hướng chuồn..... Đáng tiếc, là lão tổ tông nhà hắn nhất định không lường trước được tộc nhân của mình lại gốc đến mức tự đi uống được này, không đợi Chương Hi Ảnh bước được hai bước, hai chân hắn đã mềm nhũn, té phịch trên mặt đất!!!

“Người.....” Dạ Luật Diễm bị Chương Hi Ảnh dọa kinh hách, vội vàng nhảy tới nâng hắn dậy, tay vừa chạm liền phát hiện thân thể Chương Hi Ảnh nóng như lửa!!

“Người có khỏe không?” Dạ Luật Diễm nhìn thấy ánh mắt Chương Hi Ảnh đầy mê ly, hai gò má ửng đỏ, cảm thụ khí tức hân này càng hỗn loạn phả lên cổ mình.....

“Nóng.....” Rên rỉ bắt lấy Dạ Luật Diễm, Chương Hi Ảnh thật không nghĩ tới được này hiệu quả quả thật kinh người.....

“.....” Sao y lại phải quan tâm đến một tên nô lệ như vậy..... Dạ Luật Diễm cũng không giải thích được, chỉ biết là y hiện tại không thể mặc kệ Chương Hi Ảnh..... Tuy biết hân không xứng, Dạ Luật Diễm vẫn ôm Chương Hi Ảnh lên giường.....

“.....” Chương Hi Ảnh đã vô lực chống cự, để mặc ý thức mình bị dục vọng bao phủ, hân thầm nghĩ tới một câu nói —— tự tạo nghiệt, không thể sống.....

3. Chương 3

Dạ Luật Diễm đem Chương Hi Ảnh ôm lên nhuễn thấp được đặc chế trong Túy Nguyệt hiên, tiếp xúc nóng bỏng như muốn thiêu đốt đến tận tâm y. Từng đợt từng đợt làn hương khi có khi không từ trên người Chương Hi Ảnh phát tán ra, kích thích khứu giác Dạ Luật Diễm, sinh ra một loại ý thức mê loạn. Dạ Luật Diễm kinh hoảng, dục vọng bên dưới không ngừng rung động, đang quyết tâm ngăn đầu. Dạ Luật Diễm chỉ có thể vịn vào lý do là do bản thân mình quá sức mệt mỏi mà không tự khống chế được.

“.....” Nhíu nháu mày, Dạ Luật Diễm cảm thấy Chương Hi Ảnh đêm nay một thân bạch y, tuần nhan ửng đỏ quá mức quyến rũ, y theo bản năng nghĩ muốn rời khỏi bầu không khí mập mờ đáng xấu hổ này, nhưng vừa mới chuyển thân định đi, đã bị một âm thanh rên rỉ hư nhuễn gọi quay về! Chương Hi Ảnh đang ngồi phịch trên tháp thượng mà vận vẹo thân mình, ánh mắt nheo lại mơ màng mời gọi, hơi thở như lan phả ra hỗn loạn, rõ ràng đã bị dục hỏa thiêu đốt tới cực hạn!!!

“Đừng đi.....”

“.....” Lắc lắc đầu, Dạ Luật Diễm giả vờ trấn định nghĩ muốn rời Chương Hi Ảnh không biết khi nào đã nắm chặt lấy tay áo y, thanh âm khàn khàn trả lời không thể che dấu hết nội tâm đã có phần hỗn loạn: “Người bị bệnh..... Ta đi tìm đại phu.”

“Vô ích thôi.....” Chương Hi Ảnh theo bản năng cự tuyệt y.

“Vì cái gì? Người bệnh rất nặng sao?” đôi mi thanh tú của Dạ Luật Diễm nhăn lại càng lúc càng sâu, bóng ma chết chóc trong nháy mắt như bao phủ thân thể đơn bạc của y, đủ loại tái hiện lướt qua, làm cho y trong chốc lát hít thở không thông.

“Không..... Bệnh của ta ta tự mình biết.....” Chương Hi Ảnh cam chịu mà thở dài, ***g ngực phập phồng càng làm lộ rõ đường cong trên thân thể hân, loại cử chỉ vô ý này làm lòng người thêm mê hoặc!

“.....” Đau đớn giống như một lần nữa đánh mất, đào rỗng nội tâm Dạ Luật Diễm, nhắm hai mắt, vô lực chống cự vận mệnh của mình, y thở dài một hơi chịu thua. Lúc trước lưu lại tên Hân nhân vô dụng này lý do rõ ràng đã có sẵn ở trong đầu, là do y trốn tránh, giờ thì rõ ràng ngay cả cơ hội tự lừa dối chính mình cũng không có!!

Đúng vậy..... Là Hán ngữ quen thuộc kia..... là ngôn ngữ mà trong trí nhớ y, mẫu thân vẫn sử dụng.....

Đúng vậy..... Là ánh mắt quen thuộc ấy..... trong trí nhớ, mẫu thân đã phản bội mình.....

Nhưng cũng không phải..... Mẫu thân thanh âm không chân thật như thế, ánh mắt mẫu thân cũng không sinh động như vậy!!!

Mộng, y nắm bắt không được, nhưng không thể lại đánh mất đi ầm áp trong lòng ngực này!!!!

“Ta..... Như thế nào mới có thể cứu người.” Trong nháy mắt, Dạ Luật Diễm không còn để ý thân phận chủ tử hay nô lệ, là cao quý hay hèn mọn, hấn giống như trở về làm một hài tử, nghĩ cho dù có dùng biện pháp nào cũng phải bảo vệ món đồ chơi của mình!!

“Ôm ta.....” Tôn nghiêm cố nhiên trọng yếu, nhưng đã không có sinh mệnh thì còn tôn nghiêm đâu mà nói!! Quân tử báo thù mười năm chưa muộn, hiện nay mạng sống quan trọng hơn!!! Thầm trách mắng lão tổ tông nhà mình không biết bao nhiêu lần, Chương Hi Ảnh nhào người tới đem cả hai tay ôm lấy cổ Dạ Luật Diễm!

“!!!” Dạ Luật Diễm tuy tuổi trẻ nhưng không phải là hài tử đương nhiên hiểu được việc này mang ý nghĩa gì, bất quá, lý trí vẫn còn bận gào thét thức tỉnh bản năng —— trong lòng ngực chính là một nam nhân!!!! Thậm chí còn là một người Hán.....

“Cầu người.....” Chương Hi Ảnh bên tai Dạ Luật Diễm nhẹ nhàng thổi khí, nhất định không buông tha, toàn bộ thân thể giao hết vào tay y!!

“Ai ——” Là lý trí tan vỡ mà thở dài. Dạ Luật Diễm vươn tay ôm lấy thắt lưng Chương Hi Ảnh, đem tất cả bản khoản cùng tất cả quần áo đồng thời xé vụn ——

Chương Hi Ảnh thân thể trần trụi, thở hổn hển, cuộn mình vắn vẹo ở trước mặt Dạ Luật Diễm, mắt khê mơ màng hưởng thụ sự vuốt ve xoa nắn của y. Một loại cảm giác lo lắng dâng trào trong lòng làm hấn hô hấp ngày một khó khăn hỗn loạn, nhưng cảm giác tê tê đại đại mê loạn như vậy làm hấn khó có thể chối từ.....

Dạ Luật Diễm ngắm nhìn thân thể hoàn mỹ từng tắc mà không ngừng tán thưởng, mỗi một chỗ tay y chạm đến đều mẫn cảm.

Da thịt trắng trẻo trơn mịn bị y dùng răng cắn mút liên tiếp, để lại vô số hồng ấn, vẻ đẹp mỹ hoặc kia làm cho tâm con người ta không ngừng run rẩy, lúc này muốn ngừng cũng ngừng không được nữa rồi.....

“A.....” Không thể nhịn được nữa, Chương Hi Ảnh cất giọng rên rỉ đầy trách cứ, ánh mắt hấn động một tầng hơi nước mờ mờ, khê liếc về phía Dạ Luật Diễm đang chú tâm gặm nhấm thân thể mình mà không ngừng cầu xin!!!!

Thu được ám chỉ trong ánh mắt hấn, Dạ Luật Diễm thu hồi đầu lưỡi, chỉ cảm thấy cổ họng như bị dục hỏa thiêu đốt tới khô khốc, hai cánh tay thon dài ôn nhu mà hữu lực nhẹ lần xuống sâu hơn, không cần tốn nhiều sức tách hai chân Chương Hi Ảnh!!!!

“Ân.....” Chương Hi Ảnh nhẹ nhàng nâng thắt lưng lên cao hưởng ứng, không kiên nhẫn thúc giục Dạ Luật Diễm mau chóng cứu vớt cơn khát đang cào xé trong thân thể!!

Tìm không thấy thứ gì có thể dùng để bôi trơn, Dạ Luật Diễm nhẹ nhàng dùng một ngón tay kích thích nội bích, chậm rãi mở rộng nơi tư mật một chút!!

Loại hành động này đối với Chương Hi Ảnh mà nói, ôn nhu quả thực là khổ hình!!!!

Hấn liều mạng vắn vẹo thân mình, nhưng kích thích vẫn là không thể phát tiết, ***g ngực phập phồng bức rút khó chịu, hô hấp khó khăn hỗn loạn, tiếng rên rỉ nghẹn ở trong miệng mà lúc cao lúc thấp: “A..... A a..... Ô.....”

Dạ Luật Diễm chống cự không nổi rốt cục quyết định buông tha cho phân thân cũng đã muốn nổ tung, chuẩn xác mà thư thả tiến vào sâu bên trong cục huyết đã được chính mình khai mở!!!! Trong nháy mắt, đem mọi cản trở tại nơi đó mà phá tan, Chương Hi Ảnh tột đỉnh hưng phấn cũng động khởi thân mình hưởng ứng!!!!

“Nha a ——” tiếng thét chói tai đầy *** mỹ chấn động màng nhĩ Dạ Luật Diễm, kích thích nối tiếp làm cho tốc độ tiến nhập cũng ngày một tăng lên.

Theo tốc độ trừu sát ngày một nhanh hơn, thân thể Hi Ảnh theo bản năng co rút lại sắp sửa nghênh đón, một đợt khoái cảm dâng trào làm cho Chương Hi Ảnh cảm thấy lo lắng sợ hãi, khiến hấn nghĩ một đằng mà nói một nẻo: “Không cần..... A a a —— không..... Không cần.....”

Nhưng Dạ Luật Diễm cho hần thứ mà hần rất muốn.....

“Ân..... Ân —— a a a a a ——”

Bạch dịch tuôn trào mang theo tất cả ý thức, Chương Hi Ảnh giống như chìm nổi trong đám mây mờ mịt. Hần rốt cục thỏa mãn ngất xỉu dưới thân Dạ Luật Diễm, gương mặt tái nhợt, nhưng đầy vẻ bình thản.....

“Ân.....” Một mỗi trở mình một cái, Chương Hi Ảnh đắm chìm trong ánh dương quang cùng đau nhức từ hạ thể từ từ tỉnh lại!

“Người tỉnh.” Âm thanh lãnh đạm từ hai bên trái phải truyền đến, Chương Hi Ảnh lúc này mới giật mình phát hiện Dạ Luật Diễm vẫn còn đang ôm hần!!!

“Ách.....” Cảnh tượng tối hôm qua bỗng hiện ra trong đầu rõ mồn một, Chương Hi Ảnh ô ô a a ghen nũa ngày, cuối cùng nói ra một câu không ra làm sao: “Buổi sáng tốt lành.....”

Bật cười khi nhìn thấy bộ dạng chật vật của người đang nằm trong lòng, ánh mắt lạnh thấu xương của Dạ Luật Diễm phút chốc trở nên nhu hòa ấm áp, lòng y như vừa được rót vào một thứ gì đó rất mới mẻ, thể giới trong mắt y vốn trước nay chỉ có hai màu đen trắng bỗng nhiên trở nên sắc sỡ sắc màu. Yêu thương vượt ve cánh tay trắng nõn đang run rẩy của Hi Ảnh, Dạ Luật Diễm thản nhiên hỏi: “Tối hôm qua người có khỏe không.....”

“.....” Trừ bỏ cười khổ, Chương Hi Ảnh còn có thể làm gì?! Tuy rằng đau nhức nhưng may mắn là còn có thể chịu được. Hơn nữa, không thể phủ nhận một việc, chính mình tối hôm qua cũng thật sự trầm mê trong đó, khó có thể tự kiềm chế!

“Người nợ ta một lý do đúng không?” Hai tay Dạ Luật Diễm mạnh mẽ nắm chặt eo nhỏ của Chương Hi Ảnh, mắt khép hờ mơ màng, nhẹ nhàng hỏi.

“..... Đó chỉ là hiểu lầm.” Biết rõ lý do của mình thật buồn cười, Chương Hi Ảnh vẫn là không thể không nói ra: “Ta vốn là nghĩ muốn..... Ách..... Đến... ăn mỹ nhân Liêu quốc của người.....”

“Kết quả không nghĩ tới là chính mình bị ăn?!” Dạ Luật Diễm tiếp lời, nói xong chính mình nhện không được nở nụ cười!

“Đúng vậy.....” Ngơ ngác nhìn Dạ Luật Diễm, Chương Hi Ảnh không thể không thừa nhận thiếu niên này rất có khí chất của nam nhân trưởng thành, mị lực của người Khiết Đan xen cùng nét quyến rũ của Hán tộc, tà cùng chính một đường dung hòa, Vẻ mị hoặc phi thường này mỹ nhân Liêu quốc cũng không bằng!!!

Kia không phải là hần đã khẳng định mình tối hôm qua còn bị mê hoặc đến thất bại thảm hại hay sao?

Chương Hi Ảnh thở dài, bội phục chính mình hiện tại trong đầu thế nào lại còn loại ý nghĩ này! Dựa theo lệ thường, hần làm gì có chuyện tự mình hại người tự mình chịu, không phải, hần là phải muốn chết muốn sống, làm ra vẻ thống khổ mới đúng?! Nhưng..... Như vậy thì phải làm sao, lại đi tuyệt thực hay thắt cổ, không phải ngại chính mình còn chưa đủ thảm hại sao?! Ách, tội gì phải làm khổ thân hần? Làm gì mới kêu tàn nhẫn?!!! Vài khắc trước Chương Hi Ảnh còn bắt đầu thực sự lo nghĩ mình có nên hay không học tập nữ nhân tam trinh cứu liệt, giết chết Dạ Luật Diễm để che đậy sự tình?! (đáng sợ, đáng sợ, may mà Ảnh không làm thật, nếu không phải kết thúc truyện tại đây.))

Nhưng, trở lại nhìn thoáng qua Dạ Luật Diễm đang tựa vào mình nhắm mắt dưỡng thần, lương tâm Chương Hi Ảnh lay động không ngừng suy tính. Vốn chính là mình ăn trộm không được gà còn mất nắm gạo, huống hồ vẫn là do mình đem người ta dụ dỗ lên giường, còn chưa nói đến chuyện hần đã quá tiêu hao thể lực, mệnh còn muốn lung lay thì còn làm được cái gì. Mà tối trọng yếu chính là —— hần đánh không lại y!!!

Mà quân tử báo thù mười năm không muộn, chỉ là nói cho bọn người nhàn rỗi vô tích sự nghe!!!

Chương Hi Ảnh vẫn là phải chấp nhận sự thật, ăn cũng đã bị ăn! Làm sao có thể vãn hồi lại được?

Sự việc quan trọng trước mắt là, hần phải mau ly khai khỏi cái nơi quỷ quái này, trở lại Trung Nguyên! Đến lúc đó, trời cao đất rộng, cùng lắm thì cả đời không qua lại với nhau!

Nghĩ vậy, trong đầu Chương Hi Ảnh liền hình thành một kế sách, chỉ thấy hắn đột nhiên xoay người ngồi thẳng lên, nắm trên tay thanh phối đao của Dạ Luật Diễm, đặt ngang trên cổ uy hiếp: “Ta đã không còn mặt mũi gặp người khác!! Người thả ta trở về Trung Nguyên đi..... Nếu không ta hiện tại chết trước mặt người!!!”

“Người chết đi.” Tay nắm chặt vị trí trên ngực đang truyền đến đau đớn, bị uy hiếp mà Dạ Luật Diễm vẫn dùng ngữ điệu bình tĩnh trả lời. Đây là Hán nhân, vĩnh viễn là dân tộc cao ngạo, một hấn mới vừa rồi còn thực sự động tâm.....

“Ta thật sự làm vậy!” Chương Hi Ảnh chưa từ bỏ ý định!

“..... Nếu cắt người liền cắt đi! Ta quyết sẽ không buông tha người! Người là nô lệ của ta!” Dạ Luật Diễm vô pháp hô hấp quay lại gào lên, y đau đến nỗi hít thở không thông, nhưng vẫn cố hết sức không hô lên thành tiếng.....

“Người so với ta còn kiên quyết hơn a.....” Bội phục buông đao trong tay, Chương Hi Ảnh ngay lập tức nhìn ra mong muốn của bản thân. Vì thế, tính thích ứng mạnh mẽ của hắn bắt đầu tìm cách làm thế nào ở bên cạnh Dạ Luật Diễm đạt được ích lợi lớn nhất,, dù sao rừng còn thì sợ gì không củi đốt. Sinh mệnh con người chỉ có một lần, việc gì phải tự mình tổn hại chính mình?

“Hảo, ta lưu lại.”

Hắn thống khoái trả lời làm Dạ Luật Diễm ngốc lảng, hơn nữa ngày mới đuổi kịp lối suy nghĩ quái dị của tên người Hán này, Dạ Luật Diễm ở khóe miệng hoa khai một nụ cười hiểu ý, dang tay ý bảo Chương Hi Ảnh sang đây.

Hắn không giống Hán nhân bình thường, Chương Hi Ảnh của y là một nô lệ độc nhất vô nhị!!!!

“..... Người sẽ cho ta thân phận gì?” Chương Hi Ảnh thuận thế chui vào trong ngực Dạ Luật Diễm, bắt đầu tò mò về quyền lợi của mình!

“Vương phi.” Không chút nghĩ ngợi, Dạ Luật Diễm để cho Chương Hi Ảnh trong một khắc từ một tiểu Ma Tước (chim sẻ) người Hán biến thành tiểu Phượng Hoàng Khiết Đan! Bởi vì, nội tâm vốn che giấu rất lâu, thế nên một lần đều phơi ra ngoài ánh sáng.

“..... Ta là nam nhân.” Sợ y tối hôm qua ngủ đến hồ đồ, Chương Hi Ảnh trợn trắng mắt xem thường, trở mình nhắc nhở.

“Ta biết, hoàng huynh cũng có mấy nam phi, chúng ta không không câu nệ giống như người Hán các người!”

“..... Thân phận này rất rất cao.....”

“Phi thường cao.”

“.....” Vậy lưu lại so với trở về còn có lợi hơn? Chương Hi Ảnh hoàn toàn bị cái lợi trước mắt làm cho động tâm.

“Vì cái gì.....”

“Ta không biết.....” Thở dài đem Chương Hi Ảnh buông ra, Dạ Luật Diễm trong mắt hiện lên một tia tịch mịch quay đầu đi.

Trong nháy mắt, Chương Hi Ảnh bỗng có cảm giác như bị sét đánh..... Một loại cảm giác đánh thẳng đến tận tâm..... (khiến hắn cháy đen thui, ko em đùa đấy)

“Đúng rồi.....” Điều chỉnh tốt tâm tình, Dạ Luật Diễm quay đầu lại, trêu đùa nói: “Ta dĩ nhiên là không ngại làm một lần nữa, bất quá nếu người thật sự không muốn không thể rời giường, tốt nhất không nên cứ quang lỏa như vậy lắc lư trước mặt ta.”

“!!!” Bị lời nói của y nhắc nhở, Chương Hi Ảnh một cú đầu mới phát hiện chính mình chưa mặc quần áo, lập tức mặt đỏ bừng chui vào trong chăn!

Đợi đó! Kiêu ngạo của người so với ta không bằng đâu, tên tiểu vương tử Khiết Đan!!!!

“Châm trà ——” Chương Hi Ảnh lười biếng tựa lưng vào ghế thái sư, cao giọng phân phó. Bọn hạ nhân Khiết Đan bị hấn la mắng dùng ánh mắt oán ghét hung hăng trừng hấn, một bên lại cảm thán Vương Gia mắt có vấn đề. Chương Hi Ảnh đắm chìm trong kiêu ngạo cùng ánh mắt oán hận của hạ nhân, hấn bắt tri bất giác nở nụ cười gian tà, mặc dù biểu tình này đã bị vẻ ngoài anh tuấn che lấp mất, vẫn làm cho người ta cảm thấy khó chịu.

“Người thật đúng là tên tiểu nhân đặc chí đúng tiêu chuẩn a!!!” Nhìn thật lâu, rốt cục Di phi nhện không được châm chọc nói: “Lẽ nào người thật sự không có một chút tôn nghiêm của hấn nhân sao?!”

“Kỳ thật.....” Lơ đễnh cười lạnh một cái, Chương Hi Ảnh hưởng thụ nheo lại hai tròng mắt: “Người cũng đồ kị ta được sủng ái hơn người.”

“Người ——” bị nói trúng tim đen, Di phi thẹn quá thành giận quát: “Cho dù như thế thì làm sao?! Người cũng là nam nhân không phải sao?! Người không bình thường phải không?!”

“Dù sao thượng bất chính hạ tắc loạn, Liêu quốc hoàng đế cũng là như vậy.” Chương Hi Ảnh vẫn là phong thái thản nhiên, gặp chiêu sách chiêu.

“Đừng nói người nghĩ muốn cả đời ở lại Liêu quốc, không hề muốn về cố quốc?!”

“.....” Trầm mặc một chút, Chương Hi Ảnh cười yếu ớt hỏi lại: “Có gì không thể?! Ở Trung Nguyên, ta là kẻ không hợp thời, lại đặc tội bọn quyền quý, quan tể riêu còn phải trông sắc mặt. Ở Liêu quốc, ta là Vương phi cao cao tại thượng, có người hầu hạ, có người phụng nghênh! Đổi lại là người, phỏng chừng cũng muốn lại ở cả đời đi!!”

“Thế nhưng..... Người đừng quên.....” Di phi hít sâu một hơi, tàn khốc hạ tối hậu thư: “Một ngày nào đó Diêm vương chán ngán. Người vẫn là một món đồ chơi cũ nát bị người ta dùng xong rồi vứt đi!!!!”

“Ít nhất.....” Nhàn nhạt duy trì ý cười, Chương Hi Ảnh không chứa ngữ khí phản bác: “Ta bây giờ còn là người mới.”

“Người ——” thật sự nói không lại hấn, Di phi ôm nỗi hận đậm chân, xoay người nổi giận dưng dưng rời đi! Nàng cũng thật sự là ngu ngốc, phía trước “Liêu lang” còn chưa giải quyết được, phía sau còn rước thêm một cái “Hấn hổ”!!! Hừ! Một ngày nào đó nàng sẽ giải quyết hết bọn họ! Giải quyết hết thầy kẻ nào dám cùng nàng tranh đoạt Dạ Luật Diêm!!!

Thoải mái tọa ở ghế thái sư, thưởng thức trà mới pha, Chương Hi Ảnh hồi tưởng những lời Di phi vừa nói, không biết vì sao, trong lòng xẹt qua một tia âm lãnh.....

=====

“Ngũ đệ, không cần đi gấp như vậy.” Sau khi lâm triều, Dạ Luật Diêm đang vội vàng vàng trở về, đột nhiên bị một âm thanh quen thuộc ở phía sau gọi lại, y thoáng cau đôi mi thanh tú, không chút cảm xúc trả lời: “Nhị ca sao? Còn có việc phải không?”

“Nghe nói người gần đây vừa nạp một nam phi..... Nhưng lại là Hấn nhân?!” Nhị vương gia vẻ mặt tươi cười đầy xấu xa, không hảo ý khiêu khích: “Cũng không biết hấn thanh tú đến đường nào mà được Ngũ đệ đây thu nạp? Không biết thượng hấn hay là bị hấn thượng a? Ha ha ha ha ——”

“Nếu người không muốn chết rất khó coi, tốt nhất đừng nhúng cái miệng thối của người vào!!” Dạ Luật Diêm áp chế phần nộ trong lòng, dù lãnh tĩnh nhưng trong thanh âm vẫn để lộ ra sự chán ghét.

“Người có ý tứ gì?!” Nhị vương gia âm thanh trào phúng: “Chỉ bằng người có thể uy hiếp bốn vương sao?!”

“.....” Nhớ tới Nhị vương gia cùng đương kim hoàng đế là cùng thân mẫu sở sinh, Dạ Luật Diêm ảo não thù hấn ánh mắt.

Nhìn thấy đối phương không hề phản kháng, Nhị vương gia lời nói càng thêm không kiêng nể: “Ha ha người là tạp chủng do Hấn nhân sinh ra, cũng học theo người ta nạp nam phi! Ta xem ra, nạp phi là giả, người cùng hấn cấu tư thông là thật đi!!!”

“Người không cần quá phận.....” Vẻ mặt tuy bình tĩnh, nhưng Dạ Luật Diêm không thể nhện được nữa mở miệng.

Ngay tại lúc hai bên đang hết sức tức giận cùng giương cung bạt kiếm trừng nhau, một giọng nam tao nhã đột nhiên vang lên phá tan bầu không khí mà hai người đang hít thở không: “Nhị ca, Ngũ đệ, các người như thế nào còn ở nơi này?”

Nhìn về phía người tới, trên mặt Nhị vương gia rõ ràng lộ ra vẻ khinh thường, Dạ Luật Diễm biểu tình cũng không dao động: “Tam ca.”

Tam Vương gia Dạ Luật Dương bình thản mỉm cười gật đầu, khuôn mặt tấn dật ẩn chứa thiên cơ bí hiểm, làm cho hắn nhìn qua giống như một cây bồ đề ở sân chùa, khí chất còn hơn cả cao quý.

“Nhị ca, lần trước không phải người nói vừa lưu lại một hảo mặt hàng hay sao? Nếu tiểu đệ nhớ không lầm, hẳn là cũng là một nam oa.” Dạ Luật Dương vân đạm phong khinh ngắt lời: “Kia Nhị ca còn không mau trở về bồi hấn đi, không chừng còn có thể truy hỏi được nhiều thông tin nội gian cơ mật đó!”

“Hừ!” Dạ Luật Dương làm một cử chỉ minh họa sự hạ lưu, Nhị vương gia không cam lòng buông tha, tự cảm thấy mặt mày xoay người rời đi.

Thấy hắn rời đi, Dạ Luật Diễm cũng chuẩn bị ly khai, lại bị Dạ Luật Dương nhẹ giọng gọi lại: “Ngũ đệ, người là có phải thật sự đối với Hán nhân kia động tâm?..... Hay là..... chỉ là một món đồ chơi để người phát tiết?”

“..... Việc trọng yếu sao?” Dạ Luật Diễm từ chối cho ý kiến, lạnh lùng nhìn Dạ Luật Dương trong một hồi, hỏi lại.

“Người là không nhất thiết phải nói cho ta biết đáp án.....” Dạ Luật Dương lơ đãng cười cười, nhướn mày, lại thần bí tiếp lời: “Thế nhưng, người thì sao? Chẳng lẽ người không nghĩ nên cấp cho chính mình một câu trả lời thuyết phục sao?”

“..... Ta..... Không biết.....”

“..... Không nên luôn che dấu tâm tư mình.....” Dạ Luật Dương ôn hòa khuyên nhủ, trong thanh âm có một vẻ bất đắc dĩ của người từng trải: “..... Sợ bị tổn thương mà cự tuyệt trả giá..... Thì vĩnh viễn cũng không thể chiếm được và.....”

“.....” Không muốn cùng hắn thảo luận, cũng không dám chạm đến nội tâm dễ thương tổn của mình, Dạ Luật Diễm chật vật lựa chọn lẩn tránh. Dạ Luật Dương cũng không có nhìn theo bóng lưng hắn, ánh mắt trống rỗng nhìn xa xăm về phía chân trời: “Không nên phải mất đi rồi mới hối hận..... Ngũ đệ.....”

“Vương gia đã trở lại!”

Bởi vì Dạ Luật Diễm trở về mà Diễm vương phủ vốn đang náo nhiệt, phát hiện ánh mắt chủ tử không được tốt, tất cả hạ nhân yên lặng xuống. Chỉ có Chương Hi Ảnh còn không sợ chết đi về phía trước đón: “Đã trở lại? Như thế nào? Có chuyện gì có thể làm cho Diễm vương anh minh thần võ của chúng ta khó chịu!”

“.....” Lạnh lùng nhìn Chương Hi Ảnh, Dạ Luật Diễm không nói lời nào liền hắn ôm lấy, ném tới trên giường!!!!

Phát hiện ý đồ của y Chương Hi Ảnh khẽ thở dài một cái oán giận: “Ta là không phản đối thanh niên sức sống dư thừa, bất quá, ta chờ người chờ tới bây giờ, cái gì cũng chưa có ăn nha! Tướng mạo cũng không khiến nổi binh đao a.....”

“Ít nói nhảm!!!!” Máng một câu, Dạ Luật Diễm nhanh tay xé toạt y phục của Chương Hi Ảnh, làm lộ ra thân thể trắng nõn của hắn.

“..... Thật sự là..... Y phục này rất đắt tiền.....” Không thể tránh được thở dài, Chương Hi Ảnh bắt đầu đón ý nói đùa.

Ai —— ai kêu hắn ăn nhờ ở đậu làm chi.....

Sau một trận mây mưa điên cuồng, Chương Hi Ảnh mệt mỏi dựa vào lòng ngực dày rộng của Dạ Luật Diễm, cười giảo hoạt giựt dây: “Diễm..... Có ta thỏa mãn người là đủ rồi đi cho nên..... Dù sao lưu mà không cần dùng cũng là lãng phí, người nên đem các phi tử khác giải tán đi.”

“..... Nếu ta không làm thì sao?” Nắm lấy thắt lưng Chương Hi Ảnh, Dạ Luật Diễm nhăn mi, ngay từ đầu không có ý định buông tha hắn.

“Ta đây liền cho rằng ngươi là cố ý lưu lại các nàng để cho ta có cơ hội ăn vụng nha!”

“..... Ngày mai..... Trong phủ này sẽ chỉ có một phi tử là ngươi.”

Vừa lòng bỏ lên ôm lấy vòng eo thon của Dạ Luật Diễm, Chương Hi Ảnh đắc ý vừa giải quyết xong những chướng ngại nguy hiểm, hắn khâm phục sự thông minh của mình cười trộm.

Nhưng.....

“Làm gì?” Đối với Chương Hi Ảnh thành linh hôn lên môi mình, Dạ Luật Diễm theo trực giác chính là muốn né tránh! Hắn không có thói quen bị người thể hiện thân cận như vậy.

“Ta không thích ngươi nhử mày.....” Chương Hi Ảnh hùng hồn trả lời, sau đó ngay cả chính mình cũng vô pháp giải thích lại hôn lên trán Dạ Luật Diễm một cái: “Ta muốn ngươi vui vẻ..... Diễm của ta.....”

“Không có một phi tử nào dám đem vương làm của riêng.....” Lãnh đạm trào phúng một tiếng, Dạ Luật Diễm thoải mái nhắm mắt lại, tạm thời phóng túng chính mình hưởng thụ ôn nhu này.....

Có lẽ, nói không chừng mình cũng thật sự rất kỳ quái..... Đêm đó, Chương Hi Ảnh nằm trong lòng Dạ Luật Diễm suy nghĩ, nhưng rất nhanh, hắn đã khai thông chính mình. Việc đã như vậy thì cứ coi như một cuộc trao đổi mua bán, hắn bắt quả là lấy lòng khách hàng không phải sao?!

Nhưng..... Sự việc có đơn giản như vậy hay không?.....

“Nương..... Không cần.....” Không biết có phải đang trầm mê trong ôn nhu mà bị đánh thức, Dạ Luật Diễm chìm ngập trong ký ức, mộng mị hắn một thân mồ hôi lạnh!!!

Không cần (phải) nghĩ ngợi mà ôm sát thân thể đang run nhè nhẹ của y vào lòng, trong mắt Chương Hi Ảnh chợt lóe một tia thương tiếc.

Vương gia này..... Chủ tử này so với hắn còn nhỏ hơn.....

Diễm vương kiêu ngạo nhưng lại tịch mịch, một thân quật cường thật ra rất yếu đuối.....

Nam nhân này..... hài tử này.....

4. Chương 4

“Ân.....” Chương Hi Ảnh lười biếng giãn khai thân thể cứng ngắc, từ trên giường ngồi dậy nửa người, đưa tay lên che bớt ánh dương quang. Dạ Luật Diễm ngủ bên cạnh vừa cảm giác được động tác của hắn cũng chậm rãi mở mắt ra, *** thần no đủ thần nhiên nói: “Sớm.....”

Chương Hi Ảnh hé mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, nhún nhún vai, nhàn nhã trả lời: “Không còn sớm, đã qua giờ Thìn.”

“.....” Dạ Luật Diễm đột ngột xoay người dựng dậy, đôi mi thanh tú nhăn tít thành hai đường: “Không tốt.....” Y kinh hô một tiếng làm Chương Hi Ảnh nhin không được hỏi: “Làm sao vậy?”

“Ta hôm nay có việc diện thánh.....” Dạ Luật Diễm vừa giải thích vừa nhanh nhẹn mặc quần áo vào, tiến nhanh tới bá đạo nắm lấy bao kiếm, rồi tựa vào một bên nâng cầm Chương Hi Ảnh, hung hăng cướp đoạt hai phiến môi.

Thuận theo đầu lưỡi trên choker của Dạ Luật Diễm, Chương Hi Ảnh tranh thủ thời giờ oa oa hỏi: “Ta ở nhà làm gì?”

“Chờ ta.....” Dạ Luật Diễm không quay đầu lại lần nào, nhanh chóng rời đi: “Những việc khác đều tùy ý người.”

“Đi thông thả ” Chương Hi Ảnh dương dương tự đắc, con ngươi thoáng hiện lên một tia quỷ dị.....

Xem ra, hôm nay hẳn nên tranh thủ thời gian mà đi làm chút chuyện đại sự.....

Hoạt động tối hôm qua làm cho gân cốt hẳn muốn rời ra, nhưng không biết có phải vì tâm tình đang lúc tốt cực kỳ hay không, Chương Hi Ảnh ngẩng cao đầu, phá lệ cười sáng lạn. Đẩy đại môn Xạ Nhật các bước ra, hẳn thập phần lo lắng đi đến Tầm Hương viện! Ngày hôm qua Dạ Luật Diễm có nói, từ hôm nay trở đi vương phủ cũng chỉ còn lại một phi tử là hắn!

Ngheh ngang xông vào Tầm Hương viện, Chương Hi Ảnh đối Di phi đang đề phòng cung tay lại làm cái tư thế thỉnh: “Chúc mừng.”

“Cái gì?” Di phi lui về phía sau từng bước, chán ghét trả lời: “Từ sau khi người tới đây, ta không có chuyện gì đáng để chúc mừng.”

“Người có thể quay về Trung Nguyên, còn không thật đáng mừng?” Chương Hi Ảnh tự tìm cho mình một vị trí thoải mái ngồi xuống, biểu tình cao ngạo nói không nên lời!

“..... Vì cái gì! Không có khả năng!” Di phi không thể tiếp thu xông lên nhéo áo Chương Hi Ảnh!

“Không có gì là không có khả năng hết..... Liền theo như lời người, Dạ Luật Diễm bị ta mê hoặc đến thiên hôn địa ám, quyết định trừ ta ra ai y cũng từ bỏ ” Chương Hi Ảnh cao ngạo ngẩng đầu.

“..... Người..... Quả thực.....” Đến mắng cũng không thể mắng nên lời, Di phi chụp lấy bình hoa bên cạnh hung hăng ném về phía Chương Hi Ảnh, hắn sớm có chuẩn bị thông dong bắt lấy

“Ngẩng lại xem..... Ta là giúp người nga không nên lấy oán trả ơn, cẩn thận bị Thiên Lô đánh.....”

“Thiên Lô nếu muốn đánh, mục tiêu chính là người!” Di phi mắng xong một hơi, vô hạn ủy khuất ngồi chồm hổm trên mặt đất khóc lớn lên. Chương Hi Ảnh ánh mắt lóe ra một chút thương hại, nhàn nhàn giải thích: “Suy nghĩ một chút đi..... Cùng với ta ở tại chỗ này vĩnh viễn không chiếm được một cái ghé mắt của Dạ Luật Diễm, còn không bằng người trở lại Trung Nguyên..... Bằng tư sắc của người, lo gì không tìm thấy một lang quân như ý?!”

Lau nước mắt, kỳ thật trong lòng Di phi minh bạch những lời Chương Hi Ảnh nói không phải không có lý, trầm mặc hồi lâu, không cam lòng hỏi lại: “Ta nuốt thật không trôi! Rốt cuộc, người có điểm nào hấp dẫn Diễm vương?!”

“Nói không chừng Dạ Luật Diễm thích nam sắc đi ”

“Phi —— Diễm vương ôm qua không ít nữ nhân! Nam nhân cũng không phải chỉ có một mình người!”

“.....” Chương Hi Ảnh nhún vai tỏ vẻ không so đo, nhưng trong mắt có gì đó thoáng chớp qua rồi biến mất.....

“Hay là..... Dạ Luật Diễm thích loại tư vị của người Hán.....”

“Ta cũng là người Hán vậy a!” Di phi lớn tiếng hỏi lại, nước mắt không phải là vì không muốn xa rời, chỉ có không cam lòng. Ngay cả chính nàng ta cũng không thể thuyết phục mình. Dù sao, nàng đối Dạ Luật Diễm không có cảm tình mà chỉ có tranh đoạt danh lợi.....

“Người vì tranh thủ chiếm lấy tình cảm của y, dốc toàn tâm toàn lực học tập phong tục của bọn họ, nhưng người lại hoàn toàn xem nhẹ, tính cách chân chính của riêng mình là tốt nhất.....” Chương Hi Ảnh nhếch chân bắt chéo lên, làm vẻ mặt cao thâm chỉ điểm. Di phi cả người kịch chấn như vừa bừng tỉnh mộng, gian nan quay đầu đi.

Chương Hi Ảnh cũng không thúc giục nàng, chỉ đem ánh mắt dời về phía ngoài cửa sổ, hắn cũng nói không rõ cảm xúc chính mình đang là cái dạng gì.....

“Hảo.....” Giống như vừa hạ một quyết định hết sức trọng đại, Di phi cũng không quay đầu lại từng chữ từng chữ nói: “Người thắng, ta đi.....”

“..... Vậy là tốt rồi. Thứ ta không tiến.....” Phủ phủ thứ bụi vốn không tồn tại trên y phục, Chương Hi Ảnh sung sướng nở nụ cười, nhẹ nhàng bước về phía mục tiêu tiếp theo —— Túy nguyệt hiên tiến đến!

Giải quyết xong một vấn đề chính mình thật sự là thông minh cái thế, ha hả—————

Chương Hi Ảnh tự đắc mãn ý, trong khoảnh khắc sắp xuất môn ma xui quỷ khiến lại đột nhiên quay đầu lại! Không biết kia có phải là đang che giấu chút tưởng niệm về cố hương, làm cho hắn không khỏi sinh ra cảm giác buồn bã như một người thân sắp sửa rời đi:

“Mong cho người..... Sớm ngày tìm được một ái nhân chân chính thuộc sở hữu riêng mình.....”

Di phi đưa lưng về phía hắn không có động tác, nhưng môi lại nhẹ nhàng mở ra, giống như nói lầm bầm với chính mình: “Người như vậy..... Làm người khác như thế nào có thể tha thứ..... Nhưng làm sao có thể hận được.....”

Nhiều lắm, Chương Hi Ảnh thầm than đó là do mình mị lực quá lớn, hắn cấp tốc hướng mục tiêu kế tiếp chạy đi. Không biết vì sao, Liêu quốc mỹ nữ này làm cho hắn thật bất an.....

Chương Hi Ảnh cười tự giễu, hắn đem hết thảy quy kết cho là do hắn miên man suy nghĩ.....

Dạ Luật Diễm mới vừa đi ra khỏi Liêu cung, liền bị Nhị vương gia bám theo sau dùng giọng điệu bỉ ổi gọi lại:

“Cáp! Người cũng có lúc đến muộn? Đừng nói với ta là nam thiếp trong phủ người buổi tối đối người quá nóng bỏng đi!”

“..... Liên quan gì đến ngươi.”, Dạ Luật Diễm biểu tình đông lạnh, thầm nghĩ nên nhanh rời khỏi cái nơi quỷ quái làm cho y hít thở không thông! Nhưng Nhị vương gia hiển nhiên không chịu buông tha dễ dàng: “Không nói? Nhất định là ngượng ngùng rồi! Ngũ đệ của chúng ta cũng có lúc da mặt mỏng vậy a ”

“.....” Dạ Luật Diễm nhăn mặt, che giấu đau đớn co rút trong ngực, vết thương trước kia lại đau.....

“Ha ha ha ha ” nhìn đối thủ không nói gì để chống đỡ, Nhị vương gia cười càng thêm kiêu ngạo. Đột nhiên một âm thanh đánh gãy bọn họ: “Ngũ đệ, trông sắc mặt người không tốt lắm!”

“Lão Nhị! Người lại ở đây khi dễ hắn!” Nhị vương gia hung hăng trừng mắt nhìn Dạ Luật Dương đang đứng bên cạnh Dạ Luật Diễm, hắn tự biết không ổn, mắng thêm vài câu chữ thô tục thì vội vàng rời đi!

Thấy Dạ Luật Diễm vẫn trầm mặc, Dạ Luật Dương hỏi:

“Thương thế của người còn đau sao? Không phải đã nhiều năm như vậy rồi sao.....”

“Không biết.....” Dạ Luật Diễm bình tĩnh trả lời, y sợ nhất là đối mặt với người này, hết thảy mọi chuyện đều không lọt qua được mắt của Tam ca của y.

“Ngày mốt chính là ngày hội săn bắn..... Người.....”

“Ta sẽ tham gia.”

“Kỳ thật..... Người không cần miễn cưỡng bản thân như vậy.....”

“Không cần nói. Ta tự có chừng mực!” Dạ Luật Diễm kết thúc cuộc nói chuyện giữa hai người, xoay người bước nhanh xuống cầu thang.

Phía sau, truyền đến tiếng thở dài mờ mịt của Dạ Luật Dương, không biết là vì ai.....

Chương Hi Ảnh đẩy cánh cửa quen thuộc của Túy nguyệt ra, đủ loại chuyện cũ nảy ra trong lòng, nghĩ lại có chút rùng mình, hắn không thể nề hà cười khổ, dựa vào trí nhớ đi tới trước cửa phòng ngủ. Cả phòng yên lặng lạ thường, bụi bậm bám thành từng lớp trên bàn ghế cho thấy chúng không hề được dùng tới. Chương Hi Ảnh nhíu mi, không thể tin đây là khuê phòng của Liêu quốc mỹ nhân! Lần trước hắn đến, không phải thảm như vậy, mỹ nhân kia đã bao lâu không trở về?

Cho dù phong tục tập quán bất đồng đi chăng nữa, cho dù nữ nhân này có chút phóng túng đi chăng nữa, cũng không thể thân là đã là thiếp của người ta mà trắng đêm không về! Hắn tất nhiên là không có gì bất quá đeo nón xanh (cắm sừng!) chính là Dạ Luật Diễm, y chưa chắc suy nghĩ thoáng như vậy.....

Bất quá, đây không phải là nhược điểm tốt nhất để diệt trừ nàng hay sao? Chương Hi Ảnh trên miệng nở một nụ cười xấu xa, căn cứ vào tổ huấn lâu đời “Trảo kẻ trộm trảo bản, bắt kẻ thông *** tại giường”, hẳn hạ quyết tâm tạm thời mai phục, đến lúc đó, còn sợ nữ nhân kia không bị vứt bỏ hay sao?!

“Nhưng..... Đáng tiếc cho một đại mỹ nhân a ” bản năng nam nhân cũng có chút kháng nghị, loại tư vị này chính là để vượt mắt. Vốn mục đích ban đầu của hắn là có được mỹ nhân này tuy rằng sau này chuyển thành có ‘thành kiến’ với nàng.....

Không biết vì sao, trong đầu Chương Hi Ảnh lại hiện ra hình ảnh Dạ Luật Diễm với khuôn mặt đầy vẻ lãnh tuấn nhưng cũng trẻ con..... Không phải là ngạo khí vui giận thất thường, mà là..... biểu lộ vẻ lơ đãng nhạt nhẽo không mục đích.....

Dục vọng với mỹ nhân nháy mắt bị đè xuống, Chương Hi Ảnh hung hăng gõ đầu mình một cái, trên gương mặt tuấn tú hiện ra một tia trào phúng: “Không thể nào..... Chẳng lẽ thực sự bị con khổng tước kiêu ngạo kia mê hoặc, không thể nào..... ta đây cũng quá thất bại đi!.....”

Diễm vương phủ.

Ngẩng đầu nhìn hàng chữ lớn mạ vàng, Dạ Luật Diễm có một loại tâm tình nặng nề mỗi một, cuộn cuộn dâng lên. Đúng vậy..... Hắn là Diễm vương, cao cao tại thượng..... Chính là..... Chỗ cao không bù đắp được giá lạnh trong lòng, từ xưa đến nay có mấy người hiểu được?.....

Vừa nhảy xuống ngựa, trong ngực một trận co rút đau đớn lại ập đến! Dạ Luật Diễm làm ra vẻ vô sự đem roi ngựa đưa cho hạ nhân, ngẩng đầu tự tin cùng cao ngạo bước nhanh vào nội ốc của y!

Là Tam ca nhắc nhở y, vết thương này quả thật đã lâu lắm rồi, đáng lẽ không đau nữa mới phải, thế nhưng cảm giác hít thở không thông lại rất chân thực, làm cho y vô pháp quên.....

Vết thương kia.....

Nhẹ nhàng che ngực, Dạ Luật Diễm không có phát giác mình đang nhú chặt đôi lông mày.....

Y cho rằng vốn dĩ y đã rất kiên cường để có thể nhớ lại chuyện cũ..... Nhưng..... Trong phút chốc tâm vẫn vỡ vụn!

“.....” Dạ Luật Diễm hé mở đôi môi, phát ra mấy âm thanh vô nghĩa, chua chát nổi lên, làm hắn vô lực.....

===

“.....” Tiếng động mở cửa làm Chương Hi Ảnh đang trốn trong góc phòng giặt mình, hắn đè thấp âm thanh ngáp một cái, dụi dụi hai mắt, hưng trí bừng bừng nhìn chăm chú vào hai người đang đi vào! Không ngoài sở liệu của hắn! Quả nhiên Liêu nữ dẫn theo một nam nhân tiến vào!

===

Thật to gan lớn mật! Vụng trộm còn dám dẫn về vương phủ sao?! Ý niệm kế tiếp trong đầu bị đoạn đối thoại đánh gãy, Chương Hi Ảnh vốn định lao ra bắt quả tang tại trận, giờ không thể làm gì khác hơn là tạm thời tiếp tục nấp, dù sao cũng không vội, trước hết nghe bọn họ nói cái gì cũng tốt, thỏa mãn một chút lòng hiếu kỳ của hắn do bị nhốt lâu ngày trong Diễm vương phủ, đã muốn sắp thoái hóa.....

“Người dẫn ta tới nơi này có được không? Không sợ Diễm vương phát hiện?”

“Cáp..... Nơi này..... ngược lại là nơi Diễm vương không bao giờ đặt chân tới.....”

“..... Người còn chưa hầu hạ hắn?”

“Hừ! Tên kia quả thực..... ta thấy hắn căn bản là, là yêu thích nam sắc!”

“Ta có nghe nói, là một tên người Hán bị bắt.....”

“Nói trắng ra chỉ là một tên nô dịch! Bằng cái gì mà muốn cùng bốn cô nương tranh giành?!”

“..... Năm đó, chỉ có một Di phi thôi mà người cũng không thắng hay sao?”

“Người —— có ý tứ gì?!”

“Tốt lắm..... Không cần cãi nhau! Còn có chính sự!”

“..... Hừ.....”

“Đại nhân hỏi mọi sự tiến hành thế nào?”

“Hắn bính cũng không bính ta! Còn có thể thế nào?!”

“..... Người có biết, đại nhân thúc giục chúng ta nhanh lên.....”

“Nếu gấp như thế, rõ ràng cứ giết Diễm vương, lấy được vương phủ rồi đào lên ba thước, ta cũng không tin Diễm vương này còn có thể đem đồ vật giấu ở đâu được!”

“Ồ đồ! Có thể giải quyết đơn giản như vậy! Đại nhân phải phí công nhọc sức như vậy sao!”

“Nhưng.....”

Chương Hi Ảnh tránh ở một bên nghe trộm tháo ra mồ hôi lạnh, hắn đã sớm quên chuyện bất kể thông ***! Hắn rất cục từ từ hiểu được vì sao ngày đó trễ như vậy mà nữ nhân này không có ở trong phòng!!! Nguyên lai..... Mục tiêu của bọn họ đích thật là Diễm! Lửa giận vừa mới bùng nổ lên đỉnh đầu, thì lý trí lần thứ hai lại thổi tắt ngúm, hắn vì cái gì phải lo lắng cho Dạ Luật Diễm? Hắn đến tột cùng có ý tứ gì.....

Có lẽ là vì vinh hoa phú quý..... Nhưng nếu chỉ vì thứ này mà phải mạo hiểm lao vào, hình như có vẻ không đáng.....

“Người nào?!” Đột nhiên, gã hắc y nam nhân quát khê!, Chương Hi Ảnh còn đang buồn bực không biết mình khi nào thì bị phát hiện, đã bị gã lôi ra!!

“Là người!” Liều nữ kinh hô một tiếng, tự biết thất thố vội vã bưng kín miệng!

“Tốt! Nguyên lai các người chính là có loại rắp tâm này!” Cũng bị kinh hách, bất quá Chương Hi Ảnh vẫn giả vờ thản nhiên cắn ngược lại!

“Người toàn bộ nghe thấy được!”

“Ít nhất ta cho rằng là như vậy.....” Kỳ thật nghe xong vẫn không hiểu đầu đuôi ra sao, nhưng biểu tình trên mặt hắn vẫn không đổi.

“Vậy không thể giữ người được!” Hắc y nam nhân ánh mắt phát lạnh, không tiếng động nâng tay. Chương Hi Ảnh trong lòng kêu không ổn vội vàng lui ra phía sau vài bước, xuất phát từ bản năng sinh tồn kêu to: “Chờ một chút! Chúng ta vì sao không bàn bạc điều kiện!”

“Điều kiện gì?” Hắc y nam nhân dừng lại động tác, thay vì nói hứng thú với đề nghị của Chương Hi Ảnh chỉ bằng nói gã hắc y chính là bội phục tên thư sinh cơ trí, rất có dũng khí, đối nhân xử thế không chút sợ hãi..... Thật ra, cả hai điểm này Chương Hi Ảnh đều không có, thứ hắn có, bất quá chỉ là nhanh trí mà thôi!

“Người..... Ta.....” Chương Hi Ảnh hít sâu một hơi, nỗ lực bình tĩnh trở lại trả lời: “Các người tiếp cận y không được, nhưng ta lại có thể cùng Dạ Luật Diễm lên giường! Cho nên, nói không chừng, ta có thể hỏi ra chuyện mà các người muốn biết!”

“..... Người muốn trao đổi thứ gì?”

“.....” Vấn đề này có chút mờ mịt, Chương Hi Ảnh cũng không biết chính mình muốn gì? Nhưng.....

“Để ta quay về Trung Nguyên..... Đây là điều kiện của ta.....” Cảnh sắc nơi cổ quốc trong mộng cũng thấy, gọi lên trong lòng hắn là vô hạn nhớ thương cùng quyến luyến, dù gì sự thực hắn cũng là kẻ tha hương tứ cố vô thân..... Hắn..... Hắn nên trở về..... Nơi này dù sao không phải là nơi thuộc về hắn..... Hắn có thể dựa vào Dạ Luật Diễm, nhưng có thể dựa vào bao lâu?

Hắn cũng sẽ già..... Dạ Luật Diễm cũng sẽ chán.....

Đến lúc đó hắn..... Nên làm như thế nào?

Đừng trách ta a Diễm người không vì mình, trời tru đất diệt.....

“.....” Chương Hi Ảnh chăm chú suy nghĩ, không để ý nữ nhân kia lên tiếng kháng nghị, còn hắc y nhân thì lạnh lùng nhìn chăm chăm phun ra hai chữ ——”Thành giao.”

“Ồ.....” Dạ Luật Diễm bước nhanh vào Xạ Nhật các, đột nhiên trong ngực kéo đến một trận đau nhức, y miễn cưỡng dựa vào tường ổn định thân mình! Mồ hôi lạnh từ trên trán không ngừng chảy xuống, Dạ Luật Diễm chậm rãi nhắm mắt lại, ép buộc mình quên đi thứ thống khổ đang ăn mòn bản thân.

“Hi Ảnh.....” trong vô thức, cái tên kia bật ra khỏi miệng, Dạ Luật Diễm cũng không rõ vì sao tại thời khắc suy yếu bất lực, y lại nhớ đến hình ảnh người kia đầu tiên!

Hắn là một người Hán..... Dạ Luật Diễm thầm nhắc nhở bản thân mình..... hắn cùng mẫu thân giống nhau..... hắn cùng với mình bất đồng dân tộc..... Sớm muộn gì cũng có một ngày..... Bọn họ cũng sẽ lựa chọn con đường cho mình..... Sớm muộn gì.....

Đến tận cùng mình muốn thứ gì ở hắn? Đem công cùm xiềng xích hắn bên người, là muốn trừng phạt hắn, hay là..... tàn nhẫn với chính mình.....

Một trận đau đớn khác đánh thẳng vào ý chí Dạ Luật Diễm, y dựa lưng vào tường ngã ngồi xuống, trong đầu xuất hiện đủ loại ảo ảnh mê loạn.....

“Không thể.....” Ký ức thuở nhỏ bị mẫu thân giáo huấn hiển hiện rõ ràng, Dạ Luật Diễm không ngừng mê sảng: “Không thể bị nhìn thấy..... bộ dạng yếu đuối..... Nếu không..... Sẽ bị bọn họ tìm được..... Nhược điểm..... Cho bọn họ..... Thương tổn của ta..... Cơ hội..... Không thể..... Ta phải kiên cường..... So với ai khác đều..... Cường.....” Dạ Luật Diễm dùng hết khí lực mở mắt ra, mơ hồ nhìn chăm chăm lên bầu trời..... Từ trên cao thăm kia như hiện ra hình ảnh mẫu thân cao nhả của y: “Nương..... Ta mệt mỏi quá.....”

===

“Nếu đã là quan hệ hợp tác, nhiều ít cũng nên nói cho ta biết, các người muốn tìm thứ gì trên người Dạ Luật Diễm?” Chương Hi Ảnh nhẹ nhàng thở ra, khôi phục vẻ mặt bất cần cười xấu xa, chuẩn bị thể hiện thái độ thân cận, bị gã hắc y nhân khinh thường nhắc nhở: “Tránh ra! Hán nhân không sạch sẽ, không xứng chạm vào ta.....”

Hắc y nhân hình như tự biết nói lỡ lời, nói chưa hết câu vội dừng lại. Chương Hi Ảnh vốn đã rất khó chịu, tâm tình hắn sớm đã bị thái độ của tên Hắc y nhân kia làm phát hỏa, nhưng hắn nghĩ đánh cũng đánh không lại người ta chạy, cũng chạy không lại người ta để có con đường sống, hắn đương nhiên phải nhẫn hết mức! Dù sao, mệnh còn lưu, không sợ không có cơ hội báo thù

Chương Hi Ảnh nhanh chóng khôi phục lại vẻ bình thản như cũ, chẳng những không giận mà còn cười tươi phụng bồi: “Là phải phải..... Tiểu nhân không dám.....”

Hắc y nhân lạnh lùng nhìn lướt qua hắn, đặc ý cười đến chói tai: “Không tồi..... Người quả thật là một nhân tài.....”

“Đa tạ đại nhân tuệ nhãn ” hoàn toàn không tính là khiêm tốn, Chương Hi Ảnh vẫn vội vã nhận lấy câu khích lệ, ai ngờ Hắc y nhân tiếp theo lại nói: “Bởi vì người không biết xấu hổ..... Người như vậy..... Mới có thể là bằng hữu tốt!”

“..... Đa tạ khích lệ.....” Cảm giác tươi cười bắt đầu có điểm cứng ngắc, Chương Hi Ảnh đem lửa giận vừa xông lên áp xuống đáy lòng, hắn không thể phát tiết, hiện tại mạng nhỏ của hắn còn đang bị bọn họ nắm trong lòng bàn tay.....

Ở trong lòng Chương Hi Ảnh đem người Khiết Đan đào đến mười tám đời tổ tông lên mà mắng, hắn chụp gót áo mình siết mạnh, tỏ vẻ bình tĩnh hỏi: “Đại nhân có thể yên tâm phân phó cho tại hạ đi.....”

“Hảo.....” Hắc y nhân thực vừa lòng phản ứng của hắn, trịnh trọng gật gù đầu, đang muốn mở miệng, Liêu nữ một bên vội vàng lên tiếng ngăn cản: “Không được! Người như thế nào có thể tin tưởng một tên Hán cầu!”

“Tránh ra! Khi nào thì đến phiên người tới quản ta!”

“Không được! Người sẽ làm hỏng chuyện của chủ tử mất.....”

“Bằng không thì người có biện pháp gì! Người đợi lâu như vậy không phải một chút thành quả đều không có!”

“.....” Liêu nữ thực sự bị bức đến tắc nghẹn, nàng đầy tức giận thối lui đứng một bên, Hắc y nhân cũng không thèm liếc nàng một cái, xoay người đối Chương Hi Ảnh cẩn thận phân phó: “Người nếu cùng Diễm vương hoan ái, hẳn là biết, phía sau thất lưng hẳn có một đồ hình.....”

“Không chú ý qua.....” Chương Hi Ảnh nuốt nước miếng, nhìn đối phương. Kỳ thật mỗi lần đều bị Dạ Luật Diễm làm cho dục tiên dục tử, đến thanh tỉnh còn không có khả năng, làm sao có thể nhìn cái gì nữa! =,,=

“Hừ! Cái kia không phải hình xăm bình thường, cho đến nay nó vẫn là một đồ án đỏ như máu.....”

“Người..... Muốn ta đem huyết đồ kia vẽ lại có phải không?” Chương Hi Ảnh cẩn thận nói ra suy đoán của mình.

“Hừ! Đồ án kia chúng ta xem qua cả trăm lần! Chẳng được tích sự gì!” Hắc y nhân cười lạnh đánh gãy Chương Hi Ảnh: “Ta là muốn người mượn cơ hội hỏi hắc về chuyện của đồ án kia, cuối cùng hỏi đến, vật tạo nên đồ án đó, hiện tại ở đâu!!”

“Ân..... Vật gì vậy.....”

“Người không cần hỏi! Có thể nói..... Chính hắc sẽ nói cho người.....”

“Nhưng.....” Chương Hi Ảnh còn muốn tranh thủ thăm dò thêm vài chuyện, đột nhiên bị Hắc y nhân đánh gãy, gã liếc mắt ngoài cửa sổ một cái, hạ giọng nói: “Diễm vương đã trở lại! Ta phải đi rồi! Người có vấn đề gì thì đi tìm Vũ Nhu thương lượng đi!”

“Vũ Nhu?”

“Chính là ta.” Liêu nữ bị bỏ quên này giờ mới lên tiếng giải thích, Hắc y nhân nhân cơ hội thoát cái đi mất.....

“Các người rốt cuộc là ai?” Đối mặt Vũ Nhu, Chương Hi Ảnh cảm thấy lo lắng giảm không ít, lớn tiếng quát hỏi. Vũ Nhu cười lạnh liếc hắc một cái, không nhanh không chậm trả lời: “Là người bất cứ lúc nào cũng có thể lấy mạng của người. Đã hiểu chưa?”

“..... Đã hiểu.....” Chương Hi Ảnh giận tái mặt, tự biết mình có nhiều lời cũng vô ích bèn mở cửa bước ra ngoài.

“Người như thế nào lại đến Túy Nguyệt tiên?” Sắc mặt Dạ Luật Diễm đã khôi phục không ít, tự cảm thấy không có gì sơ hở, bắt đầu đi tìm Chương Hi Ảnh, nhìn thấy hậu viện Xạ Nhật các trống rỗng, không cần (phải) nghĩ ngợi liền chạy đến Túy Nguyệt tiên, quả nhiên không ngoài sở liệu, Chương Hi Ảnh thật sự ở trong này!

“Ta lại lạc đường.....” Chương Hi Ảnh tùy tiện nói dối, thân thiết ôm lấy cánh tay Dạ Luật Diễm.

“Vì sao người lại lạc đường? Người chẳng lẽ không có làm quen chung quanh một chút.....” Dạ Luật Diễm không nghĩ ngờ gì bắt đầu trách cứ, bị Chương Hi Ảnh dùng ngón tay điểm nhẹ lên trán.....

“Làm gì!” Chương Hi Ảnh đột ngột quan tâm p như vậy làm Dạ Luật Diễm có chút cảnh giác, y trừng mắt nhìn về mặt Chương Hi Ảnh.

“Người sắc mặt không tốt.....” Lặng lặng thu hồi cánh tay, Chương Hi Ảnh trấn an trả lời.

“Nói hươu nói vượn!” Dạ Luật Diễm vội vàng phủ định, vô thức nhích ra xa hắc một chút, Chương Hi Ảnh nhay cảm như vậy làm y sợ! Y vốn tưởng rằng..... Ai cũng sẽ không nhìn ra.....

“..... Diễm..... Người lừa không được ta.....” Chương Hi Ảnh cười nhưng không vạch trần lời nói dối của y, chỉ nhẹ nhàng khuyên: “Bởi vì..... tâm mất ta..... Vẫn luôn theo sát người.....”

“.....”

Dạ Luật Diễm bá đạo ôm chầm lấy thắt lưng Chương Hi Ảnh, đá văng phiến môn Túy Nguyệt hiên, đối Vũ Nhu đang đại mặt ra nhìn mình quát một tiếng: “Đi ra ngoài!” Sau, liền đem Chương Hi Ảnh phóng thật mạnh trên giường, nhanh chóng xả khai quần áo hần!

“.....” Vũ Nhu định lên tiếng phản bác gì đó, đến cuối cùng vẫn là nuốt nước mắt, thuận ý ly khai.....

Mặc cho Dạ Luật Diễm thô lỗ chà đạp thân thể của mình, Chương Hi Ảnh một bên dâng lên cảm giác yêu thương, một bên hôn lên mái tóc dài của y: “Tính tình người như vậy..... Dễ dàng gây thù hằn nga.....” Hần thở dài buông thả mình.....

=====

Sao hai anh này yêu mà không chịu thừa nhận nhỉ? Haizzzz!

5. Chương 5

“Người gần đây làm sao vậy.....” Lại sau một phen mây mưa, Chương Hi Ảnh lười biếng ghé vào bên giường, quần áo không chỉnh tề, mị mị mắt nhìn Dạ Luật Diễm đang mặc lại triều phục hỏi.

“..... Vì cái gì lại hỏi như vậy?” Động tác có hơi mạnh hơn, Dạ Luật Diễm lặng lẽ hít sâu một hơi hỏi lại.

Ở trên giường trở mình một chút, Chương Hi Ảnh không quan tâm thân thể mình đang phơi bày trước ánh mắt nóng bỏng của Dạ Luật Diễm, hần thản nhiên trả lời: “Bởi vì, người chưa từng có nhu cầu phụ thê hoan ái nhiều như vậy!”

“Người không tiêu sao?” Dạ Luật Diễm cười khê hỏi, tiến nhanh tới ôn nhu vuốt ve những lọn tóc ở bên vai Chương Hi Ảnh. Chương Hi Ảnh nhú nhú mày, nghĩ có được đáp án là chuyện xa vời, đành buông tha cho y. Đang muốn xoay người sang chỗ khác để ngủ, đột nhiên phát hiện phía sau phần eo của Dạ Luật Diễm đúng là có một đồ án đồ đến chói mắt!!

Một cổ hần ý khó hiểu từ tâm dần dần dâng lên, Chương Hi Ảnh nuốt nước miếng, ra vẻ thản nhiên hỏi: “Ta được biết người Khiết Đan các người thường có hình xăm, vẫn nghĩ kỳ quái như thế nào người lại không có. Nay ta mới được nhìn thấy.”

“.....” Dạ Luật Diễm nghe vậy thân thể không tự chủ được run lên một chút, y miễn cưỡng đem bất an cùng hoảng hốt nhanh chóng áp chế đi! Hình xăm này vốn liên lụy đến rất nhiều mạng người, chuyện cũ nghĩ lại mà không khỏi kinh hãi..... Bình thường chỉ cần có người nhắc tới y liền nổi trận lôi đình, nhưng không biết vì sao, từ miệng Chương Hi Ảnh hỏi ra lại làm cho y cảm thấy bình tĩnh trước nay chưa từng có..... Thậm chí..... một loại nguyện vọng chậm rãi nổi lên trong lòng làm y muốn đem hết thấy chuyện cũ nói ra!

Y..... Có thể nói hay không? Nói với một tên Hần nhân.....

Y..... Có thể tin tưởng hần hay không? Chẳng lẽ..... Phản bội..... Hần sẽ làm mình tổn thương nữa không?..... Y..... Đến tột cùng..... là đang làm sao vậy?

“Thôi quên chuyện này đi.” Lưu tâm quan sát biểu tình trên mặt Dạ Luật Diễm, Chương Hi Ảnh thấy vậy vội vàng thốt ra. Kỳ thật, chính hần cũng không nguyện ý đụng chạm vào đáp án kia, sau khi biết được đáp án chính là ly biệt. Hần sớm muộn gì cũng phải trở về. Nhưng hiện tại cơ hội tới, hần lại không hiểu nổi chính mình, đã chờ đợi ngày này lâu như vậy đáng lẽ ra phải..... vui vẻ mới đúng?

“.....” Dạ Luật Diễm mờ mịt lắc lắc đầu, nhưng trong lòng hiểu được. Nếu là thật sự không muốn nói, tại sao còn phải do dự? Thế nhưng nếu nói ra, là quá mạo hiểm..... Nói ra..... còn đồng nghĩa với việc y một lần nữa tin vào người Hần.....

“Người, người không đi vào triều hay sao?!” Chương Hi Ảnh kinh ngạc nhìn Dạ Luật Diễm ném triều phục trong tay xuống, quên mất hạ thân còn đang đau đớn, xoay người nhảy dựng lên!

Dạ Luật Diễm thoải mái cười, bước tới gắt gao đem Chương Hi Ảnh ôm vào trong lòng! Cái ôm này hình như rất cố sức, làm cho Chương Hi Ảnh trong nháy mắt không biết hô hấp như thế nào!

“Bổn vương..... Ta..... Một mỗi.....” Đúng vậy. Một mỗi quá a. Cát trong lòng tất cả bí mật, tất cả đau đớn..... Y..... Thật sự không tưởng có lúc mình quá mệt mỗi không muốn so đo nữa. Y cũng muốn có người khiến y có thể tin tưởng. Có người có thể hiểu mình.....

Cảm giác rất chân thật trong lòng ngực làm cho đề phòng của Dạ Luật Diễm bắt đầu lơ lửng, đại khái cái ôm rất ấm, làm cho y quên đi nhân thế giá lạnh.....

“Ta nói cho người.....”

“Ân.....” Rõ ràng là cơ hội từ trên trời rơi xuống, rõ ràng là giấc mộng của hắn sắp được thực hiện, rõ ràng là việc đại hỉ..... Nhưng, giờ khắc này, Chương Hi Ảnh âm giọng lại như khóc..... Hắn cảm thấy muốn khóc.....

“Nương của ta..... Là phụ vương từ vùng phụ cận Ngọc môn quan bắt về. Hán nhân. Nàng là nữ nhân người Hán. Phụ vương ta giết nam nhân của nàng, chiếm đoạt thể tử của hắn.....

Ta biết..... Nàng là có quyền được hận.....

Nhưng chỉ là, phụ vương của ta không biết vì cái gì, phá lệ rất thích nàng..... Đối nàng so với đối người khác đều hảo hơn.....

Nàng rất đẹp..... nhưng cũng thực tang thương.....

Có lẽ, nam nhân trước kia của nàng đối nàng cũng không được tốt đến như vậy.

Rõ ràng nàng cũng yêu thương phụ vương, nhưng nàng vẫn quên không được giáo điều tam trinh cửu liệt của bọn người Hán các ngươi, quên không được cái gì gọi là khí tiết. Kỳ thật..... Đối với một nữ nhân mà nói, có một người toàn tâm toàn ý yêu mình như vậy..... Chẳng lẽ còn chưa đủ hay sao?

Nàng hẳn là rất thống khổ..... yêu cùng hận trong nàng cứ như vậy không tìm được điểm tựa cân bằng.....

Trong ấn tượng của ta, nàng chẳng bao giờ cười. Nhưng lại chưa bao giờ khóc.....

Năm đó, ta mới mười tuổi. Nương được phụ vương chiêu gọi, sau khi trở về đôi mắt đã hồng hồng. Trong tay còn cầm một khối ngọc bội. Chính là khối ngọc bội đã lưu dấu vết ở trên người ta.....”

Tâm, nghe đến đó cảm thấy có một trận co rút lại, Chương Hi Ảnh nhẹ nhàng vươn tay, nắm chặt lòng bàn tay lạnh lẽo của Dạ Luật Diễm.....

“Nương cả đêm đều ngồi nhìn khối ngọc bội kia. Thẳng đến lúc trời hửng sáng nàng đột nhiên vẽ mặt nghiêm túc đem ngọc bội ném vào chậu than còn đang cháy hừng hực! Nhưng vài giây sau đó. Nàng đột nhiên điên cuồng lao đến. Không để ý ngọn lửa đang hừng hực cháy, lấy tay không ngừng cào bới đem mảnh ngọc bội đã nung đến đỏ kia trở ra!!!..... Ta sợ hãi. Trong không khí gửi được tất cả đều là hương vị của da thịt bị đốt cháy..... Nương khóc..... Lần đầu tiên..... cũng là một lần cuối cùng.....

Nàng nói nàng thật sự không muốn là kẻ phản bội. Nàng thật sự không muốn làm tội nhân thiên cổ.....

Nàng nói nàng thật sự không phải thấp hèn. Nàng thật sự không muốn làm Hán nhân bại hoại.....

Thế nhưng..... Nàng luyến tiếc. Nàng thật sự luyến tiếc phần tình cảm này.....

Luyến tiếc tình yêu kia dù biết rõ đây là không nên.....

Nàng nói cho ta biết yêu là loại tư vị hảo khổ nhưng lại làm cho người ta luyến tiếc vị ngọt loáng thoáng hòa lẫn vào cái khổ.....

Tiếp theo, mẫu thân hôn ta, trong miệng một mực giải thích với ta, nàng nói ta so với nàng càng khổ cho nên muốn ta nhớ rõ nhất định phải nhớ rõ. Cứ như vậy khối ngọc bội nóng bỏng kia nàng lại in vào lưng của ta.....”

“Diễm.....”

“Không sao cả, để cho ta nói hết. Sau đó, nường liền thất cổ tự vẫn. Ngày hôm sau trong cung cũng truyền đến tin tức phụ vương băng hà, mọi người đều nói là nường ta độc chết phụ vương. Nhưng..... Phụ vương trước lúc lâm chung, lại đem ngọc bội đồng sinh của chính mình cấp cho nường. Ở Khiết Đan chúng ta điều này chẳng những tượng trưng cho kim bài miễn tử mang ý nghĩa vĩnh viễn tôn trọng, cho nên, ta mới sống sót, còn có thể hưởng thụ hết thấy những gì vốn không nên thuộc về ta.....”

“.....” Tim không thấy thanh âm chính mình, Chương Hi Ảnh chỉ có thể gắt gao ôm chặt Dạ Luật Diễm, người kia hiểu rõ cười cười, nhẹ giọng trả lời: “Đã không còn đau nữa.....”

Dạ Luật Diễm buồn bã nhìn ra ngoài cửa sổ, hồi lâu, nỉ non nói: “Trung Nguyên, dân tộc, đối với Hán nhân các người thật sự trọng yếu như vậy sao?”

Nghe vậy, Chương Hi Ảnh thân thể bỗng cứng đờ, trong ánh mắt ôn nhu chậm rãi bị một loại tình tố không biết tên thay thế. Tiếp theo, là run rẩy nghi vấn: “Diễm.....”

“Ặn.....” Hoàn toàn không nghĩ sau khi nói ra hết lại có cảm giác dị thường thoải mái, Dạ Luật Diễm không nghĩ ngờ đáp.

“Khối ngọc bội..... Bây giờ còn hay không.....”

Dạ Luật Diễm thỉnh linh trầm mặc làm cho Chương Hi Ảnh cơ hồ cho rằng đáp án chính là vọng tưởng rất cao, nhưng mà, y trầm mặc lúc lâu, lại nói cho hắn, Chương Hi Ảnh rốt cục tiếp cận cái mà hắn từng rất khát cầu, hiện tại lại e ngại câu trả lời: “Vì sao hỏi như vậy?” Có chút đề phòng, có chút dung túng.....

“Chẳng qua là hỏi một chút. Không muốn trả lời cũng không sao.” Tuy Chương Hi Ảnh chán ghét chính mình đến thời khắc mấu chốt đều để vuột mất! Nhưng hắn thà rằng Dạ Luật Diễm không tín nhiệm mình như vậy, hắn thà rằng chọc y tức giận bị biếm lãnh cung! Nhưng, hắn không muốn Dạ Luật Diễm vì mình trả giá.....

Gắt gao ôm lấy người trong lòng, trong lòng Diễm vương đốt lên ngọn lửa rất rõ ràng, đáp án kế tiếp chính là y đem sinh mệnh mình giao vào tay tên Hán nhân này! Không vì cái gì..... Y chẳng những dứt khoát..... Thậm chí còn có một tia tình nguyện.....

“Không..... Người có quyền được biết.....”

“..... Vì cái gì.....” Chương Hi Ảnh cắn chặt môi, thanh âm cao đến nỗi làm cho người ta nghĩ hắn đang khóc!

“Bởi vì.....” Dừng một chút, Dạ Luật Diễm thở ra tất cả mọi mệt, lẳng lặng tựa đầu tựa vai Chương Hi Ảnh, chậm rãi nhắm lại hai mắt: “..... Ta yêu người.....”

Những lời nói sau đó, Chương Hi Ảnh căn bản là nghe không vào! Dạ Luật Diễm cho hắn một lời thề..... quá mức nặng nề.....

“Bắt!” Khiết Đan Vương tư thế oai hùng ra lệnh, mọi người lập tức tiến lên, không khoan nhượng đem Dạ Luật Diễm kéo xuống ngựa, đè trên mặt đất.

Khiết Đan Vương nhìn thấy đệ đệ không được hoan nghênh này, ánh mắt trở nên phức tạp, trong lời nói hàm chứa một tia nghiến ngấm: “Tiện nường của ngươi hại chết tiên vương, hiện tại đến phiên ngươi cũng mang chủ ý này đối với bốn vương phải hay không?!”

“Ta không có.” khẩu khí Dạ Luật Diễm không phải đang biện giải, đạm mạc nhưng nghe như châm chọc!

“Nói bậy! Mũi tên này rõ ràng là của ngươi!” Nhị vương gia đắc ý đem mũi tên có gắn lông chim vừa này suýt nữa bắn trúng Khiết Đan Vương giờ lên cao, vẻ mặt mang ý cười âm hiểm: ngày người chết đã định rồi!

“Là có người trộm tên của ta.” Dạ Luật Diễm mặc kệ hắn, nhìn thẳng Khiết Đan vương vẫn lộ vẻ cười bí hiểm.

“Đường đường là Diễm vương võ công cái thế, lại bị người khác trộm đi đồ vật bên cạnh hay sao?” Nhị vương gia hiển nhiên không tính chuyện buông tha y, bước tới ép hỏi! Ở một bên hồi lâu không có chen vào,

Dạ Luật Dương lúc này lạnh lạnh tiếp lời: “Ngũ đệ có nghĩ đến cũng sẽ không ngốc đến nỗi dùng tên của mình động thủ, để cho người khác nắm được nhược điểm đi!”

“Lão Tam! Người câm miệng!” Nhị vương gia then quá thành giận không còn quan tâm đến thân phận lớn nhỏ quất, bị Khiết Đan vương một bên hung hăng nhìn lướt qua, hần liền ngoan ngoãn ngậm miệng. Chuyển hướng Dạ Luật Dương tiêu sái xuất trần, Khiết Đan vương đùa cợt nói: “Tam đệ, nghe ra giống như người rất thích che chở cho lão ngũ nha.....”

“..... Thần đệ không dám..... Chính là luận sự thôi.....” Dạ Luật Dương đối với Khiết Đan vương vẫn giữ đúng lễ tiết tự đáy lòng không cảm thấy chút sợ hãi, thái độ hần lúc này, không cần nói cũng biết!

“Kia..... Ngũ đệ, thật ra mà nói, ta cũng không tin có người có thể từ bên cạnh người trộm đi đồ vật này nọ..... Trừ phi phải là..... người người tối thân cận.....” Khiết Đan vương nhú nhú mày, nói bóng nói gió, cười thực tàn nhẫn.

“Không có khả năng!” Theo trực giác, người thứ nhất nghĩ đến là Chương Hi Ảnh, Dạ Luật Diễm lập tức không chút nghĩ ngợi lên tiếng phản bác!

“Vậy có thể hiềm nghi ai khác sao?” Nhị vương gia lại tiến lại gần! Lúc này, Khiết Đan vương ban cho hần một ánh mắt tán thưởng.

“Các người có ý tứ gì!” Rốt cục trong lòng không thể giữ nổi bình tĩnh, Dạ Luật Diễm vùng vẫy thoát khỏi tên hộ vệ đang giữ chặt mình, tiến về phía trước vài bước, lớn tiếng hỏi! Hần cảm giác loáng thoáng có chuyện gì đó không đúng.....

“Còn có thể là ý tứ gì nữa? Vương đệ.....” Khiết Đan vương lời nói kèm theo tiếng thở dài, nếu không phải trên mặt loáng thoáng lộ ra vẻ vui sướng khi người khác gặp họa, thật đúng là làm cho người ta nghĩ đến hần quan tâm đệ đệ không được hoan nghênh này đến cỡ nào! Dừng một chút, hình như thấy càng giữ về kiêng kị khi nói chuyện càng dễ dàng làm mất sự kiên định của Dạ Luật Diễm, Khiết Đan vương cố ý chậm rãi nói bóng nói gió: “Chúng ta cũng chỉ bất quá là không hy vọng người bị người khác hãm hại, còn không mau tỉnh ngộ.....”

“Không có khả năng!” Quyết tâm giữ mình không dao động ban đầu dần bị lung lay, Dạ Luật Diễm trở nên kích động, y giống một con thú bị vây hãm, cả người đầy thương tích phát ra tiếng tê rống, ánh mắt như muốn nứt ra, tuấn nhan tái nhợt, cảm giác này so với chết càng thống khổ hơn.....

Không phải sự thật..... Hi Ảnh..... Làm cho ta tin tưởng người.....

“Một khi đã như vậy, chúng ta sao không gọi hần đến đối chất?” Nhị vương gia rất nhanh chớp lấy thời cơ, hần đắc ý dạt dào ở bên cạnh Khiết Đan vương mở miệng ám chỉ. Dạ Luật Diễm mất đi vẻ lãnh ngạo, y nóng nảy phản bác: “Ta không cho các người động hần!”

“Động hay không động không phải là vấn đề.” Khiết Đan vương nhú mày, lạnh lạnh ngắt lời, kế hoạch của hần sẽ thực hiện, như thế nào có thể thất bại trong gang tấc? Bất quá..... Thực có chút ngoài ý muốn..... Hần cảm thấy Ngũ đệ quái gở sao còn không chịu hoài nghi tên hần nhân thấp hèn kia!

“Ngũ đệ.....” Dạ Luật Dương vẫn suy tư cân nhắc thật lâu diễn tiến của sự việc, sau đó hần lặng lẽ đi đến bên cạnh Dạ Luật Diễm nói: “Vẫn là nên phái đi một kẻ thân tín xem sao, nếu không phải hần làm cũng tốt, như vậy có thể rửa sạch hiềm nghi..... nếu thật là hần..... cũng có thể để hần đem ngọc mang tới, tạm bảo trụ tánh mạng của người.....”

“.....” Trầm mặc một chút, Dạ Luật Diễm giương mắt nhìn Tam ca, cũng là người duy nhất đồng tình với mình, lòng y chợt mềm xuống. Do dự một lát, y rốt cục hạ quyết tâm: “Hảo! Ta nghe theo người. Về phần ngọc bội..... Hi Ảnh biết ở nơi nào.....”

Sửng sốt một chút, Dạ Luật Dương không phải không nghĩ tới Dạ Luật Diễm lại tín nhiệm Hần nhân kia như thế, mà là phát hiện Dạ Luật Diễm từ đầu đến cuối không hề lo lắng nếu bị Chương Hi Ảnh phản bội lấy không được ngọc hậu quả sẽ thế nào.....

Thở dài, Dạ Luật Dương đành phải phái một kẻ thân tín tới, dặn dò vài câu, lệnh cho hần giục ngựa chạy vội đi.....

Chương Hi Ảnh, người đừng làm cho Ngũ đệ phải hối hận..... Cũng đừng để chúng ta hận người.....

“Cuối cùng cũng đợi đến ngày hôm nay.....” Chương Hi Ảnh cười khổ một chút, cột chặt túi hành lý giản đơn, cuối cùng liếc mắt nhìn đình viện mà hắn đã ở, có chút lưu luyến, chuẩn bị rời đi.....

Hắn bán đứng Dạ Luật Diễm không phải sao? Cúi đầu lấy mảnh ngọc ra cầm trong tay, hình ảnh một vết sẹo đỏ giống như vậy chợt hiện lên trong đầu làm cho hắn chớp mắt muốn hít thở không thông. Bàn tay này chính là bàn tay hắn dùng để bán đứng Dạ Luật Diễm đổi lấy giấy thông hành!

Hắn thật sự là muốn trở về a! Về nơi có những dãy núi nhấp nhô uốn lượn từ trăm ngàn năm qua, có những dòng suối không ngừng chảy, có thứ ngôn ngữ quen thuộc, hướng chỉ lá rừng cũng muốn quay về cội. Đây là sai hay sao? Là sai sao?

Hơn nữa, trở về cũng là tội nhân, lưu lại cũng là tội nhân, hắn có chọn lựa đường nào thì cũng là tuyệt lộ, nếu đã vậy đành phải bước tới trước.....

Duy nhất không bỏ xuống được, chính là khi mất đi mình, Dạ Luật Diễm sẽ như thế nào.....

Ai ——

Tương lai mình vẫn là một mảnh mờ mịt..... làm sao còn có khả năng lo cho người khác?

Chương Hi Ảnh lên ngựa, giong roi, dự định dùng tiếng vỗ ngựa thanh thúy cắt đứt tất cả liên hệ với nơi này——

“Chờ một chút! Diễm vương đã xảy ra chuyện!!!”

“Cái gì!” Chương Hi Ảnh ghì chặt cương ngựa, có chút hỗn loạn nhìn tên tiểu tư vừa mang đến tin dữ, trong ánh mắt kín đáo lóe ra tia chột dạ.....

“Khiết Đan vương bị Diễm vương dùng tên bắn lén, hiện tại tất cả mọi người đều nghiêm nghị Diễm vương có ý đồ hành thích vua!” Tùy tùng nhìn thấy Chương Hi Ảnh dừng lại, bất chấp chính mình còn đang phải thở hổn hển, vội vàng đem sự việc cấp báo, nhưng thoáng xem biểu tình của tên hán nhân này, gã tiểu tư trong lòng không che dấu được lo lắng..... Nếu đúng như dự đoán, hắn là đang muốn chạy trốn.....

“Có bắn trúng hay không?” Chương Hi Ảnh không nói gì, trầm ngâm một lúc, sau đó giương mắt, lạnh lùng hỏi.

“Đương nhiên không có!” Tên tùy tùng lo lắng đáp, lén nghiêng người ngăn trở đường đi của hắn.....

“Kia, không phải Diễm làm.” Chương Hi Ảnh đột nhiên cười rộ lên nói: “Kỹ thuật của y không kém như vậy!”

“.....” Nhìn thấy vẻ mặt thanh tú của hắn tràn đầy tự tin, tên tiểu tư á khẩu không thốt lên được lời nào, thậm chí trong phúc chốc còn cho rằng mình đoán sai rồi! Tín nhiệm như vậy, kiêu ngạo như vậy..... Dùng ngón chân thôi cũng có thể nghĩ ra được! Hắn tin tưởng Diễm vương cũng thấu hiểu Diễm vương hơn bất cứ ai khác! Có lẽ..... Diễm vương đã đúng, tên người hán này quả thật rất khác biệt.....

“Tóm lại, thỉnh ngài nhanh cùng chúng ta trở về đi! Diễm vương đang đợi ngài!”

“.....” Ở trên lưng ngựa áp chế một trận xúc động cuộn cuộn trong lòng, Chương Hi Ảnh rũ mắt xuống, lạnh lùng trả lời, đánh vỡ chút ảo tưởng cuối cùng của tên tiểu tư: “Ta vì cái gì muốn đi?”

“Diễm vương đang đợi ngài a!” Đối với chuyển biến của hắn, tên tiểu tư hết sức kinh ngạc, không dám tin!

“Vậy để cho hắn chờ đi..... Ta..... Cũng không nợ hắn cái gì. Ta bắt quá là bị hắn cường bạo khóa chặt vào trong ***g mà thôi.....”

“Chính là..... Diễm vương tín nhiệm người như vậy.....”

“Đó là hắn cho rằng ta vĩnh viễn không có khả năng thoát khỏi sự giam cầm của hắn.”

“Diễm vương..... Diễm vương..... Hắn yêu người a!”

“..... Yêu thật sao? Ta không có trách nhiệm phải trả giá chỉ vì hán yêu ta.....” Giơ roi, nhưng rốt cuộc nhin không được Chương Hi Ảnh cắn chặt môi dưới, một dòng máu đỏ tươi chảy xuống, là cảm giác đau đớn khiến cho hán muốn chết lặng.....

“Ít nhất..... Đem ngọc giao cho ta..... Cứu Diễm vương.....” Tên tiểu tư gần như van xin quỳ xuống, ánh mắt phần nộ như muốn băm vằm tên Hán nhân tâm địa hiểm ác này!

Nghe vậy, Chương Hi Ảnh nắm chặt mảnh ngọc mang theo nhiệt độ cơ thể hán, tàn khóc nở nụ cười! Hán đã lâu không cười điên cuồng như vậy! Điên cuồng thật là tốt, giống như ngay cả tâm cũng cười.....

“Cứu hán?! Vì cái gì phải cứu hán?! Hán chính là cái ***g sắt giam giữ ta..... Ta sẽ tự do, không bao giờ ... bị hán trói buộc nữa! Ta vì cái gì phải cứu hán? Lại làm cho chính mình vạn kiếp bất phục?!” Trong tiếng cười điên cuồng, Chương Hi Ảnh giục ngựa, vọt qua tên tiểu tư, hướng về phía quan nội chạy như điên!

Hán trốn không thoát, chính là vì Dạ Luật Diễm giam cầm.....

Vì tự do, hán thà rằng phá hư ***g sắt này.....

Hán là Chương Hi Ảnh, vì đại sự hà tất gì phải câu nệ tiểu tiết?

Yêu mình, là do Dạ Luật Diễm quá ngu ngốc!

..... Yêu thương là tự bản thân y..... Tính toán cái gì chứ?.....

“Không cần chờ, tên Hán nhân kia sẽ không tới.” Liếc nhìn Dạ Luật Diễm còn đang đứng bất động nhìn về phía xa, Khiết Đan vương có điểm châm chọc nhắc nhở. Một bên Dạ Luật Dương nhin không được thay Dạ Luật Diễm đáp: “Vì cái gì! Tên tùy tùng còn chưa có trở về!” Dừng một chút, đột nhiên suy nghĩ cẩn thận Dạ Luật Dương cả người run lên, lớn tiếng hỏi: “Người đã sớm biết..... Là các người mưu tính trước đúng hay không?!”

“.....” Trầm mặc nhìn chằm chú hán một chút, Khiết Đan vương trong mắt lộ ra một tia khen ngợi: “Ta hán là nên thừa nhận phải không? Tam đệ a..... Người thật sự là so trước kia càng lúc càng thông minh a!”

“Kia bởi vì ta dùng nhiều thời gian để suy ngẫm, so sánh mà thôi.....” Dạ Luật Dương lạnh lùng trả lời, nhìn về nơi Dạ Luật Diễm đang đứng: “Ngũ đệ! Người bị lừa! Tên hán nhân kia đã bán đứng người!”

“.....” Dạ Luật Diễm không trả lời, tâm giống như sớm đã chết, trong phút chốc, linh hồn cùng tâm đều đang vỡ nát! Y..... Vẫn là phạm vào sai lầm mà tự hủy diệt chính mình..... tuy có chút tức giận, nhưng đến bây giờ vẫn là không hối hận!

“Diễm!” Không nghe trả lời, Dạ Luật Dương suy nghĩ phải ngăn Dạ Luật Diễm, lại bị Khiết Đan vương một phen tóm trở về! Không để ý mọi người cầu xin, Khiết Đan vương lạnh lùng hạ lệnh: “Diễm vương, người ý đồ hành thích vua, chỉ có thể lấy cái chết để tạ tội, người còn có gì muốn nói hay không?”

“Người đừng quên, người đã không còn ngọc!” Nhị vương gia sợ mọi người quên đi, ở một bên ngậm nga châm ngòi thổi gió. Mà Dạ Luật Diễm động, hán nhẹ nhàng quay đầu, bình tĩnh nhìn phía Khiết Đan vương, dùng thanh âm bình tĩnh giống như phải chết không phải là mình, tựa tiểu đáp: “Người nếu muốn giết ta..... Còn cần tội danh gì hay sao?”

“..... Người nếu hiểu được..... Vậy chết đi.” Khiết Đan vương mặt không chút thay đổi nâng tay lên, ý bảo bọn thủ hạ đã sớm chuẩn bị tốt cầm đao tiến lên.....

Trên bầu trời bao la, truyền đến vài tiếng phi ưng vỗ cánh lao đi, nhưng mà.....

“Người cùng phụ vương giống nhau, đều là chết ở trong tay Hán nhân. Các người đều nên nhớ kỹ điểm này!” Phân phó xong, Khiết Đan vương nâng tay ngăn lại tiếng hét chói tai của Dạ Luật Dương——

6. Chương 6: Vĩ Thanh

“.....” Dạ Luật Diễm hiên ngang ngẩng cao đầu đón nhận cái chết sắp đến, Không biết vì sao lúc này có một đạo kinh phong từ xa vọng đến, một cảm giác mạc danh kỳ diệu làm y phải hé mắt ra nhìn...

Tại lúc ngàn cân treo sợi tóc này không ai có cơ hội cứu Dạ Luật Diễm, hết thấy đều không còn kịp nữa rồi! Nhưng chỉ trừ phi.....

“!” Xa xa thoáng nhìn phía trước một con tuấn mã chạy vội tới, Tuy rằng bụi bặm mờ mịt che lấp cả không trung, nhưng Dạ Luật Diễm trực giác vẫn cảm thấy người tới không ai khác chính là người làm cho y hận cũng không phải, yêu cũng không phải—— Chương Hi Ảnh!!!

Dạ Luật Diễm triển khai khinh công dễ dàng trượt ra khỏi lưỡi đao! Có thể cứu y chỉ có chính hắn mà thôi! Trên lưng ngựa đã sớm chứng kiến tất cả. Chương Hi Ảnh thở hổn hển, ở trong lòng đem Dạ Luật Diễm mắng chửi một trận từ đầu đến chân. Nam nhân này quá tin tưởng bản thân mình đi. Y như thế nào có thể khinh địch, coi thường tính mạng mình như vậy?! Y là muốn mình cả đời lương tâm bất an hay sao? Bất quá mình nửa đường mới thay đổi chủ ý.....không giữ vững được lập trường còn có lòng dạ nào so đo.....

“.....” Lẽ ra có rất nhiều chuyện muốn hỏi, lẽ ra theo đạo lý mình hắn là nên trách cứ hắn rất nhiều..... Nhưng vào lúc thân ảnh thon gầy kia đuổi tới bên người, Dạ Luật Diễm chỉ còn nghĩ đến duy nhất một chuyện phải làm, đó là dang rộng vòng tay.....

“.....” Chính mình theo lẽ cần phải có một lời giải thích, hoặc là trước hết phải chậm lại..... Nhưng vào lúc vòng tay quen thuộc kia một lần nữa vì chính mình rộng mở, Chương Hi Ảnh chỉ có thuận theo bản năng, lao vào nơi ấm áp.....

“Người đã đến rồi.....” Dạ Luật Diễm nháy mắt tìm về tất cả tự tin, ngữ khí quả quyết, thậm chí làm cho người ta hoài nghi y chưa từng lẩn tránh!

“Ta đến đây.....” Chớp mắt vứt bỏ tất cả những hy vọng giờ đã trở thành xa vời, Chương Hi Ảnh trong lời nói bình thản đến nỗi khiến người ta hoài nghi hắn chưa từng mang ý định chạy trốn!

Không ai nói hắn trở về quá muộn, cũng không có ai trách cứ Dạ Luật Diễm tại sao lại dễ dàng tha thứ cho hắn.

Chương Hi Ảnh đã trở lại, một khi đã trở lại liền chứng minh hắn đã lựa chọn dứt khoát.....

“Ta cảm thấy. Người là hắn là nên đi.....” Hồi lâu, âm thanh Dạ Luật Diễm vang lên vọng vào khoảng không xanh thẳm thẳm, ánh mắt ôn nhu tràn đầy mị lực có thể khuất phục bất cứ kẻ nào. Chương Hi Ảnh ngẩng đầu, bình tĩnh nhìn vào đôi con ngươi sâu hút trước mặt, đôi mắt trong suốt của hắn cũng lấp lánh, nhưng không phải lệ quang.....

“Chim chóc nếu nhốt lâu trong ***g sắt, đã muốn quên cảm giác bay lượn..... Cho nên, chỉ có tiếp tục ở trong ***g!”

“Nhưng ta lại tin tưởng..... Chim chóc ở trong ***g cũng sẽ cất tiếng ca xướng, là bởi vì nó yêu cái ***g của nó, yêu cả cái kẻ đã mang nó giữ lại bên mình.....”

“Các ngươi không phải là đã quên cái gì sao?” Bên cạnh trầm mặc nhìn nửa ngày Khiết Đan vương đột nhiên nghiêm mặt đánh gãy đoạn tình chàng ý thiếp, lại còn lạnh lạnh châm chọc nói. Nghe vậy, tên ‘tiểu nhân đắc chí’ Chương Hi Ảnh từ trong ngực lấy ra mảnh ngọc bội, ra vẻ khoe khoang: “Ngọc ở đây, thực có lỗi, ta không còn ý định trở về, giao dịch này cũng coi như không tính!”

“Đừng quên! Ngọc chỉ có thể cứu một trong hai người các ngươi! Còn lại kẻ kia phải chết!” Một bên Nhị vương gia hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, xem như được sự đồng ý ngầm của Khiết Đan vương, hung hăng mắng!

“.....” Lời nhắc nhở kia làm cả hai người trong phút chốc mặt trắng bệch không còn chút máu. Không nghĩ ngợi, Chương Hi Ảnh đem ngọc đưa cho Dạ Luật Diễm! Cảm giác được đối phương không muốn nhận,

Chương Hi Ảnh cố tình thoải mái trả lời: “Dù sao ta trở về quan ngoại sống cũng không bằng chết..... Việc đó đối với ta không còn ý nghĩa nữa rồi!”

Dạ Luật Diễm tiếp nhận ngọc liên đeo nó vào cổ cho Chương Hi Ảnh: “Trở về đi, người đã cho ta quá nhiều! Người không lẽ là muốn ta sống mà không có linh hồn hay sao?”

“..... Ta đây sẽ không khách khí!” Trong tất cả những cái nhìn chăm chú kinh ngạc, Chương Hi Ảnh nở nụ cười gian xán lạn, tiếp nhận ngọc!

“Chương Hi Ảnh!!!” Dạ Luật Diễm rống lên, bởi vì Chương Hi Ảnh đã đem ngọc hung hăng đập nát! Cũng không thèm nhìn tới những mảnh vỡ kia một cái, hắn đem cả thân mình dựa vào Dạ Luật Diễm, âm thanh nũng nịu: “Chúng ta nếu phải tự mình chọn lựa một cái..... thì đây là kết cục tốt nhất không phải sao?”

“..... Nếu có kiếp sau.....” Dạ Luật Diễm gắt gao đem hắn ôm vào trong lòng ngực, tại đây thổ lộ tất cả tình cảm trong lòng: “Ta còn muốn có người..... Chỉ mong rằng đến lúc đó chúng ta không phải tái sinh ở hai nơi đối địch nhau nữa.....”

“Nếu đối địch thì như thế nào?” Chương Hi Ảnh thỏa mãn cười cười: “Cho dù thế nào người cũng sẽ đến mang ta đoạt về đi.”

“..... Trở về, người..... Có hối hận hay không?.....”

“Ta vừa nhìn thấy người liền bắt đầu hối hận!” Chương Hi Ảnh thấy Dạ Luật Diễm á khẩu không trả lời được liền cười yếu ớt: “Nhưng mặc kệ hối hận thế nào..... thì ta cũng đã quyết định quay trở lại không phải sao.....”

“Người giết đi, giết cả hai chúng ta đi.” Quay đầu kiêu ngạo nhìn phía Khiết Đan vương, hàm ý rằng cho dù có chết bọn họ vẫn là kẻ thắng!

Khiết Đan vương sắc mặt sau mấy lần biến đổi không ngừng, rốt cục thở ra một hơi thật dài, ghìm ngựa đi đến, không để ý Nhị vương gia một bên đang khiếp sợ, thản nhiên trêu chọc: “Ai định giết các người! Còn sợ ô uế đao của ta! Ta sai lầm rồi..... Người ngu ngốc như người, vĩnh viễn không xứng làm đối thủ của ta.”

Đuổi theo Khiết Đan vương, Dạ Luật Dương bày ra nụ cười hoa mỹ, nhẹ giọng hỏi: “Ngài thật sự muốn giết Ngũ đệ hay sao? Hay là.....”

Tà tà liếc mắt một cái, Khiết Đan vương mới chợt nhớ tới hắn căn bản không đem biểu tình của mình để vào mắt (aka có liếc cũng vô dụng), đành cười khổ lắc đầu, thở dài: “Tam đệ..... Người không cần quá thông minh.....”

“Vương.....”

Ngẩng đầu, trời cao vời vợi, hùng ưng ngạo nghễ tự do giương cánh bay vút qua khoảng không. Ưng là tượng trưng cho người Khiết Đan, cũng là sinh mệnh mà dân tộc hết sức sùng kính! Mà cũng bởi vì, dân tộc Khiết Đan là dân tộc có thể khống chế được phi ưng. Nhưng mà.....

“Chúng ta muốn thưởng thức ưng, cho nên bắt bọn chúng dưỡng tại bên người, huấn luyện để có được phục tùng của chúng..... Chúng ta thành công không ít.....” Than nhẹ một tiếng, Khiết Đan vương lại cảm khái: “Nhưng chúng ta lại quên đi điều trọng yếu.....”

“.....” Trời quang hạ, cỏ xanh như tơ theo gió phấp phới, hùng ưng giương cánh, che đi ánh mặt trời.....

“Chỉ khi được tự do ngạo nghễ bay lượn trên bầu trời..... Loại chim chóc này mới xứng tên là —— ưng!”

“Chúng ta muốn đi đâu?” Vó ngựa lao vun vút trên thảo nguyên, Chương Hi Ảnh dựa vào Dạ Luật Diễm, lười biếng hỏi.

“Đi tìm một nơi mà hai chúng ta có thể sống vui vẻ cả đời.” Dạ Luật Diễm ôn nhu trả lời. Đáp án này làm người trong lòng nở nụ cười, nhắm mắt, Chương Hi Ảnh phát hiện, mình đột nhiên tình nguyện làm một kẻ ngu ngốc, vì cái gì mà trở nên ngu ngốc, không cần nghĩ nhiều: “Ta cảm thấy mình rất may mắn!”

“Cái gì?” Cúi đầu, Dạ Luật Diễm có điểm mê hoặc hỏi.

“Nơi mà ta muốn sống cả đời..... Ta đã tìm thấy trước người rồi.”

“Ồ nơi nào?”

“.....” Đáp án gì cũng không có, Dạ Luật Diễm chỉ cảm thấy Chương Hi Ảnh dựa dính vào trong lòng ngực mình.....

-Hoàn rồi ^^-

tung bông, tung bông

Cuối cùng ta cũng làm xong bộ này. Tuy cái kết cũng làm ta hơi bất ngờ.

Xúc động không nói nên lời

Các tình yêu của ta, cho ta một tràng pháo tay cổ vũ đi nào.

Đi vào đây nhớ để lại...chiếc ‘dép’ làm kỉ niệm nhé.

Cầm khăn tay vẫy vẫy

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/han-thuy-dan-ung>